

ధర్మ మంజరి

(మనుమార్గదిక్పదర్శిని)

రచయిత :

శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము

ప్రచురణ :

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు, తిరుపతి.

1994

~~.....~~
~~DHARMAMANJAR~~

by
Jatavallabhula Purushottam

Edited by :
D. Nagasidda Reddi

T. T. D Religious Publications Series No. 422

Copies : 3000

Published by :
Sri D. V. L. N. Murthy, I. A. S.
Executive Officer,
T. T. Devasthanams, Tirupati.

Printed at :
T. T. Devasthanams Press,
Tirupati-517 507.

ముందుమాట

మనుస్మృతినుంచి కొన్ని ముఖ్యమైన శ్లోకాల్ని గ్రహించి శ్రీ జటా వల్లభుల పురుషోత్తంగారు 'ధర్మమంజరి' అనే పేరుతో ఈ గ్రంథాన్ని రచించారు. ప్రాచీన భారతీయుల సాంఘిక, రాజకీయ, ధార్మిక సంబంధమైన జీవితవిధానాల్ని తెలిసికొనడానికి స్మృతిగ్రంథాలెంతైనా తోడ్పడతాయి. శ్రుతుల (వేదముల) తర్వాత ప్రాధాన్యం వహించేడివి స్మృతులే. వీటిని ధర్మశాస్త్రాలని కూడా వ్యవహరిస్తారు. ఈనాడు మనకు రాజ్యాంగం ఎలా శిరోధార్యమో అనాటి సమాజానికి ఈ స్మృతులు అలాంటివి.

స్మృతిగ్రంథాల్లో మనుధర్మశాస్త్రం భారతదేశమంతటా అంగీకారయోగ్యమైన స్మృతి. ఆచార నియమాలు, రాజధర్మాలు, శాసనసంబంధమైన విషయాలు, వ్యవహార ప్రాయశ్చిత్త విధానాలు, కర్మఫలాదుల వివరణ, వర్ణాశ్రమవిధి విధానం మున్నగు విషయాలన్నీ ఇందులో నిర్దేశించబడ్డాయి. శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తంగారు నేటి సామాజిక వ్యవస్థకు అనుగుణ్యమైన శ్లోకాల్ని మనుస్మృతినుంచి ఎన్నుకొని వాటిని సరళమైన భాషలో సర్వజన సులభగ్రాహ్యంగా వ్యాఖ్యానించారు. ధర్మ వివేకం, సామాజిక వ్యవస్థ, మానవుడనుసరించినవలసిన ధర్మాలు, ఆచారాల వైశిష్ట్యం, ఆధ్యాత్మిక సాధనాలు అనే విషయా లిందు చోటు చేసికొన్నాయి. మనువు కాలంనాటి కొన్ని ధర్మాలు కాలానుగుణ్యంగా ఈనాడు ఆచరణ సాధ్యంకాకపోయినా అనాటి సమాజం ధర్మాన్ని ఎంత నియమబద్ధంగా పాలించేదో మనం గుర్తించడానికి, స్వార్థపూరితమైన అపమార్గంలో పయనిస్తూ వున్న నేటి సంఘం సక్రమమార్గంలో పురోగమించడానికి ఈ గ్రంథం కరదీపికలాగా ఉపయోగించగలదన్నవిశ్వాసంతోనే తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు దీన్ని ముద్రించింది. ఈ ప్రయత్నాన్ని అస్తిక మహాశయులు ఆదరించగలరని నమ్ముతున్నాం.

తిరుపతి,

జూన్ 23, 1984

డి. వి. ఎల్. ఎన్. మూర్తి

కార్యనిర్వహణాధికారి

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు, తిరుపతి.

సూ చి త

1.	ధర్మవివేకము	1
2.	సామాజిక వ్యవస్థ	15
3.	ఆచారము	31
4.	ఆధ్యాత్మిక సాధనలు	53
5.	గ్రంథోపసంహారము	73

ధర్మ మంజరి

1. ధర్మ వివేకము

సుఖమార్గమునకి ధర్మమార్గమని పేరు. ధర్మ మాచరించుచున్నవాడు దుఃఖ మనుభవించుటయు, నధర్మ మాచరించువాడు సుఖ మనుభవించుటయు లోకములో కన్పట్టుటలేదా యన; యాచరించు ధర్మాధర్మములకు ఫలము వెంటనే సంభవింపకపోవచ్చును. ఎన్నడో చేసిన ధర్మాధర్మముల కిప్పుడు ఫల మనుభవములోనికి రావచ్చును. ఇప్పుడు చేయుచున్న ధర్మాధర్మములకు ఫల మిక ముందెప్పుడో యనుభవములోనికి రావచ్చును. భౌతికప్రపంచములోకూడ నిట్టి యనుభవము మనకు కన్పట్టుచున్నది. నిన్నుతిన్న యజ్జీర్ణవస్తువునకు ఫలము నిన్ననే కల్గుట లేదు, నేడు కల్గుచున్నది. పుణ్యపాపములకు సంబంధించిన ఫలము చిరకాలమునకు పిమ్మట గాని, జన్మాంతరములో గాని, లోకాంతరములో గాని కల్గుననుటలో నాశ్చర్యము లేదు. వ్యవసాయము జరుగుచున్న భూమి యుప్పటికప్పుడే ఫలింపదు. కావున పాపపుణ్య సుఖముగా నుండుటను, పుణ్యాత్ము లావదలతో నుండుటను చూచి యెవ్వడును ధర్మమువలన లాభము లేదనియు నధర్మమువలన హాని లేదనియు తలంపరాదు.

నా ౭ధర్మశ్చరితో లోకే సద్యఃఫలతి గౌరివ

శనై రాప్యత్తమానస్తు కర్తుర్మూలాని కృంతతి (4-172)

అధర్మము చేసిన వెంటనే దాని ఫలము కన్పడక పోవచ్చును. భూమి దున్నిన వెంటనే ఫలము నీయుదు కదా ! అధర్మము క్రమముగా ఫలోన్ముఖమై కర్తను సమూలముగా నాశనము చేయును.

యదినాత్మని పుత్రేషు నచేత్ పుత్రేషు నప్తేషు

నత్యేవతు కృతో ౭ధర్మః కర్తుర్భవతి నిష్ఫలః. (4-173)

అధర్మము చేసిన వానికి తత్ఫలము స్వవిషయములో కాకపోయినను, కుమారుని విషయములో కాని, మనుమని విషయములో కాక అనుభవములోనికి వచ్చును. అంతేకాని వ్యర్థముగా పోదు. కాష్ఠాశ్లాఠికముగా సుఖము నపేక్షించి గాని దుఃఖమును తప్పించుకొనుట గాని యధర్మమును చేయరాదు. ఆ యధర్మమువలన వచ్చు దుఃఖమింకంటె మిక్కుటముగా నుండును.

నసేదన్నపి ధర్మేణ మనోఽధర్మే నివేశయేత్

అధార్మికాణాం పాపానామాశుపశ్యన్ విపర్యయమ్. (4-171)

ధర్మముతో మన్నవాడు దారిద్ర్యాదులచే బాధపడుచున్నన అధర్మమందు బుద్ధిని చొరనీయకూడదు. ధర్మమును వీడుచో దుఃఖము పోయి సుఖము వచ్చునని తలంపరాదు. అధార్మికులు చేయు పాపములకు కలుగబోవు దుఃఖమును గురించి యాలోచింపవలయును.

అధార్మికో నరో యోహి యస్య చాప్యన్యతం ధనమ్

హింసారతశ్చయో నిత్యం నేహసా సుఖమేధతే. (1-170)

ఎవడు ధర్మహీనుడో, ఎవడు అన్యాయముచే ధనమును సంపాదించునో, ఎవడు హింసావరుడో వానికి సుఖముండదు.

ఏ కర్మకు నెంతకాలము పోయిన పిమ్మట, నే లోకములో, నే జన్మములో నే విధమైన ఫలము వచ్చునో యెరిగిన మహామహులు ధర్మాధర్మములను గురించిన విజ్ఞానమును మన కందజేసి యున్నారు. వేదమే మూలముగా గల యీ విజ్ఞానము ధర్మశాస్త్రములోను, పురాణములలోను సర్వజన సులభముగా ప్రతిపాదించబడి యున్నది. అపారమైన యీ విజ్ఞానముయొక్క సంగ్రహస్వరూపము మనుస్మృతి. ఈ గ్రంథము మానవునకు శుభప్రదము, మధియు జపహోమాది సత్కర్మబోధకమగుటచే శ్రేష్ఠమయినది, బుద్ధిని వృద్ధిపొందించునది, మోక్షోపాయ బోధకమైనది. కావున సర్వోత్కృష్టమయినది.

ఇదం స్వస్త్వయనం శ్రేష్ఠ మిదం బుద్ధి వివర్ధనమ్,

ఇదం యశస్యమాయుష్య మిదం నిశ్చయనంవరమ్. (1-106)

వేదములు వేదవిరుద్ధములు గాని స్మృతులు, వేదస్మృతులకు విరుద్ధము కాని సదాచారము. ఇవి ధర్మమును నిర్ణయించుకొనుట కాధారములు; వీని నెన్నడును ఛిక్కరింపరాదు. వీనికి వ్యతిరేకముగా నుండ నంతవరకు మాత్రమే మనస్త్వప్తి ప్రకారము నడచుకొనవచ్చును.

వేదస్మృతి స్పదాచారః స్వస్యచ ప్రియమాత్మనః
ఏతచ్ఛత్రుర్విధం ప్రాహుః సాక్షాద్ధర్మస్య లక్షణమ్. (2-13)

భారతదేశము ధర్మభూమి

ధర్మాచరణబుద్ధి గలవారికి భారతదేశమే వాసయోగ్యమని మనుస్మృతివలన తెలియుచున్నది. (ఆధునిక ప్రాచ్యపాశ్చాత్య ప్రముఖుల దృష్టిలోను నిష్పక్షపాత విమర్శకుల దృష్టిలోను కూడ భారతదేశము ధార్మికముగాను, ఆధ్యాత్మికముగాను ఎల్లదేశములలోను మిన్నయని నా 'భారతీయ వైభవము' 'చిత్రశతకము' మున్నగు గ్రంథములలో నిరూపించి యున్నాను.)

మనువు భారతదేశములోని నాలుగు భాగములను పేర్కొనినాడు. 1. బ్రహ్మవర్తము, 2. బ్రహ్మర్షిదేశము, 3. మధ్యదేశము, 4. ఆర్యావర్తము. ఈ నాల్గింటిని చెప్పిన పిమ్మట కృష్ణమృగము (నల్లలేడి) చరించు ప్రదేశమంతయు యజ్ఞీయభూమి యని చెప్పినాడు. కృష్ణమృగము పై నాలుగు ప్రదేశములలోనే కాక మిగిలిన భారతదేశమందంతటను తిరుగును; కావున భారతదేశమంతయు యజ్ఞీయ భూమి. అందు ప్రత్యేకముగా పేర్కొనబడిన నాల్గు ప్రదేశములును విశేషముగా పుణ్యభూము లని తాత్పర్యము.

సరస్వతీ దృషద్వత్స్యో ద్వేవనద్యోర్య దన్తరమ్
తం దేవనిర్మితం దేశం బ్రహ్మవర్తం ప్రచక్షతే. (2-17)

సరస్వతి, దృషద్వతి యను రెండు పుణ్యనదుల నడుమగల దివ్య ప్రదేశమును బ్రహ్మవర్తమని చెప్పుదురు.

కురుక్షేత్రం చ మత్స్యాశ్చ పాంచాలాః శూరసేనకాః
ఏష బ్రహ్మర్షిదేశోవై బ్రహ్మవర్తా దనన్తరః. (2-18)

వీతద్వేష ప్రసూతస్య సకాశా దగ్రజస్మనః

స్వం స్వం చరిత్రం క్షేరన్ పృథివ్యాం సర్వమానవాః. (2-20)

కురుక్షేత్రము, మత్స్యదేశము, పాంచాలము, శూరసేనము - ఇవి కలిసి బ్రహ్మర్షిదేశ మనబడును. ఇది బ్రహ్మవర్తము నామకొని యున్నది. (ప్రపంచములోని అన్ని దేశములవారును ఈ దేశములో జన్మించిన బ్రాహ్మణునివలన తమ తమ యాచారములను తెలిసికొనవలయును.)

హేమవ ద్వింధ్యయోర్మధ్యం యత్రాగ్నినశ నాదపి

ప్రత్యగేవ ప్రయాగాచ్చ మధ్యదేశః ప్రకీర్తితః. (2-21)

హేమవ ద్వింధ్య వర్షతములకు మధ్యగాను, సరస్వతీ నద్యంతర్ధాన ప్రదేశమునకు తూర్పుగాను, ప్రయాగకు పశ్చిమముగను ఉన్న దేశము మధ్యదేశ మనబడును.

ఆ సముద్రాత్తు వై పూర్వా దా సముద్రాత్తు పశ్చిమాత్

తయో రేవాన్తరంగిర్యోరాధ్యావర్తం విదుర్బుధాః. (2-22)

తూర్పు పడమరల సముద్రవర్తంతము వ్యాపించి, వింధ్యహిమా చలముల మధ్యనున్న దేశమును ఆర్యావర్తమని వండితులు చెప్పుదురు

కృష్ణపారస్తు చరతి మృగోయిత్ర స్వభావతః

సజ్జీయో యజ్జీయో దేశో మ్లేచ్ఛదేశ స్త్వతః పరః. (2-23)

కృష్ణసార మను నల్లనితేడి ఏ ప్రదేశములో స్వభావముగానే తిరుగునో అది యజ్ఞార్హమైన ప్రదేశము. మిగిలిన ప్రదేశములు మ్లేచ్ఛ దేశము అనబడును.

ఏతాన్ ద్విజాశ్చయో దేశాన్ సంశ్రయేరన్ ప్రయత్నతః

శూద్రస్తు యస్మిన్మస్మిన్వానివసే ద్వృత్తి కర్మితః. (2-24)

ఈ దేశములను - బ్రహ్మవర్తము, బ్రహ్మర్షిదేశము, మధ్యదేశము ఆర్యావర్తము అనువానిని, మఱయు కృష్ణమృగము తిరుగు ఇతర ప్రదేశములను ద్విజులు ప్రయత్నపూర్వకముగానైనను ఆశ్రయింపవలయును. ఇతరుడుకూడ ఈ ప్రదేశములలోనే నివసించవలయును, కాని

వృత్తిలేక బాధపడునపు డాతడు ఇతర దేశముల కేగవచ్చును. (కృష్ణ మృగము ఈ నాల్గదేశములలోను, దక్షిణ భారతములోను తప్ప ప్రపంచములో మరె యే దేశములోను స్వాభావికముగా నుండదు. కావున భారతదేశమే చాతుర్వర్ణ్యమువారికిని ముఖ్యముగా నివాసయోగ్యము.) అంతియే గాక, భారతేతరదేశములలోను, భారతదేశములో బ్రాహ్మణులు కన్పట్టనిప్రాంతములలోను స్థిరనివాస మేర్పరచుకొన్న చాతుర్వర్ణ్యము వారికి ఉపనయనాది సంస్కారములు జరుగుటకును, బహుధర్మ పరిపాలనమునకును అవకాశ ముండదు. కావున వర్ణభ్రష్టత్వము సంభవించును. కొందరు క్షత్రియులారీతిగా వృషభత్వము చెందినారని మనువు చెప్పుచున్నాడు.

శనకైస్తు క్రియాలోపాదిమాః క్షత్రియు జాతయః

వృషభత్వం గతాలోకే బ్రాహ్మణాఽదర్శనే న చ

పాండ్రకా శౌండ్ర ద్రవిడాః కాంభోజా యవనా శృకాః

పారదా పహ్లావాశ్చీనాః కిరాతాదరదాః ఖశాః. (0-43, 44)

పాండ్రక, శౌండ్ర, ద్రవిడ, కాంభోజ, యవన, శక, పారద, పహ్లావ, చౌన, కిరాత, దరద, ఖశదేశములందు జన్మించిన క్షత్రియులు బ్రాహ్మణ ధర్మనములేనివారై ఉపనయనాది సంస్కారహినులై క్రమముగా వృషభత్వము చెందిరి. (నివాసదేశమునకును ధర్మానుష్ఠానమునకును ఇట్టి సంబంధము కలదు.)

చతుర్ముగములు - ధర్మస్థితి

చతుష్పా త్పకలో ధర్మః సత్యం చైవ ధృతియుగే

నా ఽధర్మేణా ఽగమః కశ్చిన్నమష్యా న్నప్తివర్తతే. (1-84)

కృతయుగములో ధర్మము నాలుగు పాదములతో నడచును, సత్యము కూడ నంతియే. ఆ యుగములో నధర్మముచేత ధనసంపాదనము మున్నగు దోషములు మనుష్యులలో కన్పట్టవు. (ఇది ధర్మము లను గురించి చెప్పి మరల సత్యమును గురించి ప్రత్యేకముగా చెప్పుట చేత ధర్మము లన్నింటిలోను సత్యమునకుగల ప్రాధాన్యము తెలియుచున్నది.)

ఇతరేష్వాగమా ధర్మః పాదశస్త్రవరోపితః

చౌరితాన్మత మాయాభి ధర్మశ్చాపైతి పాదశః. (1-82)

త్రేతా ద్వాపర కలియుగములలో ధనాదినంపాదనము అధర్మము చేత జరుగుటవలన, అట్టి అధర్మార్థిత ధనాదులచే చేయబడు యజ్ఞాది ధర్మము యుగమున కొకపాదము చొప్పున క్రిందికి దిగిపోవుచుండును. త్రేతాయుగములో ధర్మము ముప్పాతికపాఠము, ద్వాపరములో సగమును, కలిలో నాల్గవ వంతును నిలిచియుండును. దొంగతనము, అసత్యము, మోసము మున్నగు వానిచేతకూడ ధర్మముయొక్క ఒక్కొక్క పాదము క్రమముగా ప్రతియుగములోను లోపించును.

ధర్మము తగ్గిపోవుటకు చౌర్యము, అసత్యము, మాయ అక్షణము లాగా నిచ్చట చెప్పుటచే మనువు మతములో నివియెంత పెద్దదోషములో ఋజువర్తనము, సత్యము, అస్త్రేయము ఎంత గొప్పధర్మములో స్పష్టమగుచున్నది.

తపః పరం కృతయుగే త్రేతాయాం జ్ఞాన ముచ్యతే

ద్వాపరే యజ్ఞమేవాహు ద్దానమేకం కలౌ యుగే. (1-83)

అన్ని యుగములలోను తపస్సు, బ్రహ్మజ్ఞానము, యజ్ఞము, దానము అనునవి ధర్మములేయైనను కృతయుగములో తపస్సు, త్రేతాయుగములో జ్ఞానము, ద్వాపరములో యజ్ఞము, కలిలో దానము ముఖ్యముగా గొప్ప ధర్మములు.

ధర్మ మొక్కటియే మిత్రము

ధర్మము తప్ప మరియేదియు నమ్మదగిన మిత్రము కాదు.

ఏకః ప్రజాయతే జంతురేక ఏవ ప్రళీయతే

ఏకో ౭నుభుజ్తే సుకృత యేక ఏవచ దుష్కృతమ్. (4-40)

మానవుడు పుట్టినప్పుడు ఒక్కడే పుట్టుచున్నాడు; మరణించునపుడు కూడ నంతియే. తన పుణ్యమును పాపమును తా నొక్కడే అనుభవించుచున్నాడు.

మృతం శరీర ముత్స్పృజ్య కాష్టలోష్ఠసమం క్షితౌ
విముఖాబాంధవాయాంతి ధర్మస్తమనుగచ్ఛతి. (4-241)

కట్టెవంటియు, మట్టిపెల్ల వంటియు, మృతకశేబరమును శ్మశాన
ములో విడిచి బంధువు లింటికి పోవుదురు. ఆ పై నికూడ వచ్చునది
ధర్మము మాత్రమే.

నాముత్రహి సహాయార్థం పితామాతా చ తిష్ఠతః
న పుత్రదారా న జ్ఞాతి ర్ధర్మ స్తిష్ఠతి కేవలః. (4-239)

వరలోకమున సహాయముకొఱకు తల్లిదండ్రులు, భార్యపుత్తులు
లుండరు; జ్ఞాతి యుండదు; కేవలము ధర్మమే యుండును.

ధర్మంశస్తైః సంభిమయా ద్వల్మీక మివపుత్తికాః
వరలోక సహాయార్థం సర్వభూతా న్యపీడయన్. (4-238)

పురుగులు పుట్టకొరకు మట్టిని సమకూర్చుకొనునట్లు మానవుడు వర
లోకసహాయము కొరకై ధర్మమును నెమ్మదిగా సమకూర్చుకొనవలెను.
ఏ ప్రాణిని బాధపెట్టకుండ సమకూర్చుకొన వలయును. (మాను మత
ములో భూతదయ యెంత ముఖ్యమో దీనివలన తెలియుచున్నది.)

తస్మాద్ధర్మం సహాయార్థం నిత్యం సంభిమయాద్బుధః
ధర్మేణ హి సహయేన తమస్తరతి దుస్తరమ్. (4-242)

కావున ఎల్లప్పుడును సహాయముకొరకై ధర్మము నెమ్మదిగా
సంపాదించుకొనుచుండ వలయును. ధర్మ మనెడు సహాయముచేత
దుస్తరమైన తమస్సును మానవుడు దాటగలుగును.

ధర్మప్రధానం పురుషం తవసౌ హతకిల్బిషమ్
వరలోకం నయ త్యాశ భాన్వంతం ఖశరీరిణమ్. (4-243)

తమస్సుచేత పొగొట్టబడిన పాపము గల్గినట్టియు, ధర్మప్రధాను
డైనట్టియు, బ్రహ్మస్వరూపుడైనట్టియు పురుషుని ఆతని ధర్మమే దివ్య
లోకములకు తీసికొనిపోవును.

ధర్మము మానవుని ఉద్ధరించుట ఎంత సత్యమో, అధర్మము మానవుని ముంచివేయుట అంత సత్యము. ధర్మశబ్దములోనే యీ యర్థము కలదు. మానవుని మంచిస్థితిలో నిలబెట్టుపది ధర్మము. “ధరతి ధారయతీతి వా ధర్మః” “ధారణాత్ ధర్మ మిత్యాహుః” ఇత్యాది నిర్వచనము లీ యర్థమునే తెలుపును.

ధర్మ ఏవహతో హంతి ధర్మో రక్షతి రక్షితః

తస్మాద్ధర్మో న హంతవ్యోమానో ధర్మోహతో ౨వధీత్. (౪-15)

ధర్మము కొట్టబడినదై మనలను కొట్టివేయును. రక్షింపబడినదై మనలను రక్షించును. కావున ధర్మము ఉల్లంఘింపదగినది కాదు. ధర్మము కొట్టివేయబడకుండు గాక! మనల నది అణచివేయకుండు గాక!

కావున ధర్మ మొక్కటియే సర్వకాలములలోను తోడ్పడు మిత్రము.

ఏక ఏవ సుహృద్ధర్మో నిధ నేవ్యసుయాతి యః

శరీరేణ సమంవాశం సర్వమన్యద్ధిగచ్ఛతి. (8-11)

మరణానంతరము కూడ విడిచిపెట్టకుండ వచ్చునది ధర్మము. అది యొక్కటియే నిజమైన మిత్రము. మిగిలిన ధన వస్తు వాహనాదికమే కాక బంధువర్గము కూడ, శరీరముతోపాటి మానవుని విడిచిపెట్టిపోవును.

కర్మఫలము

ధర్మాధర్మముల వలన గలుగు సుఖదుఃఖఫలముల నవశ్య మనుభవించవలసి యుండును. సర్వకర్మ ఫలప్రదాతయైన పరమేశ్వరునకు తెలియకుండ రహస్యాతి రహస్యముగ కూడ నెవడు నే పాపమును చేయజాలడు. “సహస్రాక్షస్పహస్రపాత్ ” అని చెప్పబడు సర్వేశ్వరు డన్నింటిని చూచుచునేయుండును. సూర్యచంద్రులు పరమేశ్వర నేత్రములుగా వర్ణింపబడిరి, అట్లే వృథివ్యాదులు పరమేశ్వర శరీరముగా వర్ణింపబడినవి. వృథివి, ఆకాశము, జలము, హృదయము, చంద్రుడు, సూర్యుడు యముడు, వాయువు, రాత్రి, ఉభయ సంధ్యలు, ధర్మము - అనునవి సర్వకర్మలకును సాక్షులు.

ద్యౌర్భూమిరాపో హృదయం చంద్రార్కాగ్ని యమాఽనిలాః
రాత్రిస్సంధ్యే చ ధర్మశ్చ వృత్తజ్ఞా స్పర్శదేహినామ్. (8-86)

శుభాశుభఫలం కర్మ మనోవాగ్దేహ సంభవమ్
కర్మజాగతయో నృణామృత మాధమమధ్యమాః (12-3)

మనస్సుచేతను, వాక్కుచేతను, శరీరముచేతను చేయబడు కర్మ శాస్త్రవిహితమైన దగుచో సుఖమును, శాస్త్రనిషిద్ధమైన దగుచో దుఃఖమును తెచ్చిపెట్టును. ప్రాణులకు గలుగు ఉత్తమాధమ మధ్యమగతులు వారు చేసికొన్న కర్మవలననే కలుగును. ఇవట కర్మ యనగా సంకల్పించుట, ఉహించుట, ధ్యానించుట, మాట్లాడుట, శరీరముతో వ్యవహరించుట మున్నగువాని కన్నింటికిని వర్తించును. కవున పవిత్రభాషములు పవిత్ర సంకల్పములు, పవిత్ర వాక్కులు, పవిత్ర చేష్టలు అలవరచుకొనదగినవి. ఇందులకు కొన్ని యుదాహరణములు :-

పరద్రవ్యేష్వభిధ్యానం మనసా ఽనిష్ఠచింతనమ్
వితథా ఽభినివేశ్య త్రివిధం కర్మమానసమ్. (12-5)

ఇతరుల సొత్తును హరింపవలయు నను ఆలోచన, పాపకర్మలను మనస్సుచే సంకల్పించుట, పరలోకము లేదనియు, మనస్సే ఆత్మయనియు తలంచుట - ఇవి మూడు విధములైన మానసకర్మలు. ఇవి అశుభఫలమును గల్గించును. వీనికి వ్యతిరేకములైన మానసకర్మలు, అనగా పరులకు లాభమును కోరుట, పుణ్యకర్మలను చేయవలయునని సంకల్పించుట, పరలోక మున్నదనియు పరమేశ్వరు డున్నాడనియు నిశ్చయించుకొనియుండుట - ఇవి శుభఫలము నొనంగు మానసికకర్మలు.

పారుష్య మన్మతం చైవ పైశున్యం చాపి సర్వకః
అసంబద్ధ ప్రలాపశ్చ వాఙ్మయం స్యాచ్చతుర్విధమ్. (12-6)

ఎదుటివానికి కష్టము కల్గునట్లు మాట్లాడుట, అనత్యము పలుకుట, చాటున ఇతరులపై కొండెనులు చెప్పట, అనవసరముగ నితరుల గొడవలను చెప్పుకొనుట - ఇవి నాలుగు విధములయిన వాచిక కర్మలు. వీనివలన అశుభము వచ్చును. మృదువుగా మాట్లాడుట, సత్యమునే పలుకుట,

పరుల సద్గుణములను ప్రశంసించుట, అనవసర ప్రసంగములను విడిచి పెట్టుట ఇవి నాలుగును శుభఫలము గల్గించు వాచికకర్మలు.

అదత్తానా ముపాదానాం హింసా చై వా విధానతః

వరదారోప సేవాచ శారీరం త్రివిధం స్మృతమ్. (12-7)

ఇతరుల సొమ్మును అపహరించుట, వేదశాస్త్రానుమతి లేకుండా హింస గావించుట, వరస్త్రీ సంవర్కము - ఈ మూడు విధములైన శారీర కర్మలు అశుభఫలము నిచ్చును. ఏతద్వ్యతిరిక్త కర్మలు శుభఫలము నొసగును.

మానసం మనసై వాయ ముపభుంక్తే శుభాశుభమ్

వాచావాచాకృతం కర్మ కాయేనై వచ కాయకమ్. (12-8)

మనస్సుచేత చేసిన పుణ్యపాపముల ఫలమును మనస్సుచేతనే అనుభవించవలసి యుండును. వాక్కుచేత చేసిన పుణ్య పాపకర్మల శుభాశుభ ఫలమును వాక్కుచేతనే అనుభవించవలసి యుండును. శరీరము చేత చేసిన పుణ్యపాపకర్మల శుభాశుభఫలమును శరీరముచేతనే అనుభవించవలసి యుండును.

శరీరజైః కర్మదోషై ర్యాతి స్థావరశాం నరః

వాచికైః పక్షిమృగశాం మానసై రంత్యజాతితామ్. (12-9)

ఎవడు శరీరముచేత మిక్కుటమైన పాపములను చేయునో వాడు తరుగుల్మలతాది జన్మము పొందును. ఎవడు వాక్కుచేత బహుళపాపములను చేయునో వాడు పశుపక్ష్యాది జన్మము పొందును. ఎవడు మనస్సుచేత హెచ్చుగా పాపములను చేయునో వాడు చండాలాది జన్మము పొందును. (స్త్రీలు పాపఫలముగా తిర్యగ్యోనులయందు జన్మించుచో స్త్రీత్వముతోనే జన్మింతురని మనువు చెప్పుచున్నాడు.) (12-10)

ఈ జన్మలో అనుభవించబడు రూపనైకల్యాదులకు కారణము ఈ జన్మలోని పాపములైనను కావచ్చును, పూర్వజన్మలోని పాపములైనను కావచ్చును.

ఇహ దుశ్శరితైః కేచిత్కేచిత్పూర్వకృతైః స్తథా
ప్రాప్నువన్తి దురాత్మనో నరారూప వివర్యయమ్. (11-48)

ఈ రీతిగా పుణ్యకర్మలకు శుభఫలమును, పాపకర్మలకు అశుభఫలమును అనుభవించవలసి యుండును.

మానవజన్మ సార్థక్యము

ధర్మాచరణావకాశ ముండుటవలననే మానవజన్మ శ్రేష్ఠమైనది.

భూతానాం ప్రాణినః శ్రేష్ఠాః ప్రాణినాం బుద్ధిజీవినః
బుద్ధిమత్సు నరాః శ్రేష్ఠాః నరేషు బ్రాహ్మణాః స్మృతాః
బ్రాహ్మణేషు చ విద్వాంసో విద్యతుక్తృత బుద్ధయః
కృతబుద్ధిమ కర్తారః కర్తృషు బ్రహ్మవేదినః. (1-96, 97)

స్థావరజంగమములలో కదలికలేని వానికంటె కదలికగలవి గొప్పవి. ఏ కొలది సుఖమైనను వాని కప్పుడప్పు డనుభవములోనికి వచ్చును. (తరు గుల్మి అతాదులకును సుఖదుఃఖానుభూతీయున్నను అది ప్రకటము కాదని మనువు చెప్పియున్నాడు.) ఆ ప్రాణులలోను బుద్ధి సుపయోగించి సుఖము ననుభవించగల్గు పశుపక్ష్యాదులు గొప్పవి. బుద్ధిగల ఈ ప్రాణులలోను ధర్మాధర్మజ్ఞానముగల మనుష్యులు శ్రేష్ఠులు. వీరు ధర్మము నాచరించి సుఖము పొందగల్గుదురు. అధర్మముమీద దుఃఖమును తప్పించుకొన గలుగుదురు. ఆ నరులలోను బ్రాహ్మణులు శ్రేష్ఠులు. బ్రాహ్మణులలోను ధర్మస్వరూపమును పూర్తిగా నెరిగిన విద్వాంసులు గొప్పవారు. అందునను వైదికధర్మమందు శ్రద్ధగలవారు ఘనులు. వారిలోను ఆ ధర్మము నాచరించువారు ఉత్కృష్టులు. ఆ యాచరించు వారిలోను స్వర్గాదికామములతో ఆచరించు వారికంటె మోక్షాపేక్షతో నిష్కామముగా నాచరించి బ్రహ్మజ్ఞానము పొందినవారు శ్రేష్ఠులు. కావున సర్వప్రాణులలోని శ్రేష్ఠత్వ మనునది ధర్మమును బట్టియే నిర్ణయింపబడును.

కావున మానవజన్మ కల్గిన పిమ్మట బుద్ధి సుపయోగించి జ్ఞానము వలన పొందదగిన యానందమును పొందవలయును; కాస్త్రోక్తకర్మల

నాచరించి స్వర్గాది పుణ్యలోకములను, ఉత్తమ జన్మలను పొందుటకు ప్రయత్నించ వలయును. ఆ శాస్త్రోక్తకర్మలనే నిష్కామముగా వాచరించి చిత్తశుద్ధిని, తద్వారా మోక్షమును పొందుటకు యత్నించుట అంత కంటెను ప్రశస్తమైనది.

బ్రాహ్మణు డితరులకంటె ఐహికభోగములను తక్కువగా ననుభవించి ఆముష్మిక శ్రేయస్సాధనములను ఎక్కువ నాచరింపవలయునని మనుషు తాత్పర్యము.

బ్రాహ్మణస్య తు దేహోయం నోవభోగాదు కల్పితే

తపసే బహురూపాయ ప్రేత్యానంత సుఖాయచ.

బ్రాహ్మణశరీరము భోగములకొరకు తగదు. బహువిధములైన తపస్సులను చేసి మరణానంతరము అనంత సుఖమును సంపాదించుకొనుటకు తగియున్నది. (పై నుదాహరించబడిన 1-98 శ్లోకములోని బ్రాహ్మణశ్రేష్ఠ్యమున కిది కారణము.)

మోక్షసాధనము

యజ్ఞ దాన తపః కర్మాత్మకమైన ధర్మము స్వర్గకాములకు మాత్రమే కాక మోక్షకాములకు కూడ అనుష్ఠేయమే యని భగవద్గీత చెప్పుచున్న యంశము మనుస్మృతిలో కూడా కన్పట్టుచున్నది. ధర్మాచరణము మోక్ష ప్రతిబంధములను తొలగించును.

సర్వభూతేషు చాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని

సమంవశ్య న్నాత్మయాజీ సావరాజ్య మధిగచ్ఛతి. (12-91)

సర్వభూతములయందును ఒకే యాత్మ యున్నదనియు, పరమాత్మయందే సర్వభూతములు సున్నవనియు గుర్తించుచు సర్వకర్మలను బ్రహ్మార్పణముగా చేయువాడు మోక్షమును పొందును. (ఇట్టిపట్ల వైదిక కర్మయోగ మగుచున్నది. అనగా బ్రహ్మప్రాప్తి కుపాయమగుచున్నది.)

వైదికీ కర్మయోగేతు పర్యాజ్ఞేతా న్యశేషతః

అంతర్భవంతి క్రమశః స్తస్మిన్ స్తస్మిన్ క్రియావిధౌ. (12-87)

ఈ కర్మయోగమందు మోక్షఫలము మాత్రమేకాక ఐహికాముష్మిక శ్రేయస్సులన్నియు నిమిడియున్నవి.

సుఖాభ్యుదయికం చైవ నైః శ్రేయసిక మేవచ

ప్రవృత్తం చ నివృత్తం చ ద్వివిధం కర్మవైదికమ్. (12-88)

వైదికకర్మ రెండు విధములు! ప్రవృత్త కర్మ, నివృత్త కర్మ, స్వర్గాది సుఖముల నిచ్చి సంసారములో నిలబెట్టునది ప్రవృత్త కర్మ. మోక్షము నిచ్చునది నివృత్త కర్మ.

ప్రవృత్త కర్మ స్వర్గాదివాంఛతో చేయబడును, నివృత్త కర్మ మోక్షాభిలాషతో చేయబడును.

ఇహాచాముత్ర వా కామ్యం ప్రవృత్తం కర్మకీర్త్యతే

నిష్కామం జ్ఞానపూర్వంతు నివృత్తమువదిశ్యతే. (12-89)

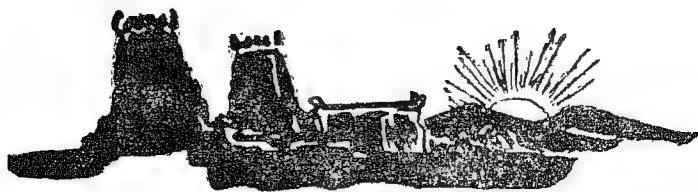
ఈ లోకములో కాని, స్వర్గాదిలోకములలో కాని సుఖము ననుభవించవలయునను కోరికతో చేయబడు కర్మ ప్రవృత్త కర్మ యనబడును. నిష్కామముగాను, జ్ఞానాభ్యాసపూర్వకముగాను ఆచరింపబడు కర్మ నివృత్త కర్మ మనబడును. (దీనికిని శ్రీశంకరులు వాడిన పరిభాషకును భేదము గుర్తింపబడినది నిష్కామకర్మకు ప్రవృత్తి ధర్మమనియు, వైరాగ్యాదికమునకు నివృత్తి ధర్మ మనియు జగద్గురువులు వాడిన పరిభాష.)

ప్రవృత్తం కర్మసంసేవ్య దేవానామేతి సామ్యతామ్

నివృత్తం సేవమానస్తు భూతాన్యత్యేతి పంచవై. (12-90)

ప్రవృత్త కర్మ నాచరించుటవలన సామాన్యమైన ఐహికాముష్మిక సుఖములు కలుగుటయే గాక దేవతలతో సమానత్వము కూడ కలుగును. నివృత్త కర్మ నాచరించువాడు తుదకు శరీరోత్పత్తికి కారణములైన పంచ భూతములను అతిక్రమించును, అనగా మోక్షము పొందును.

ఇహవరలోక సుఖములను పొందుటకై నను నిత్యనిరతిశయానం
దాత్మకమైన మోక్షస్థితిని పొందుటకై నను ధర్మాచరణసాధన మనునది
నిష్కలష్టార్థము.

2. సామాజికవ్యవస్థ

ప్రపంచములో భారతదేశమునకు ప్రతిష్ఠ తెచ్చిన వానిలో మమ స్మృతి యొకటి. మానవు లొకరివట్ల నొక రవలంబింపవలసిన ప్రవర్తన విధానము మమస్మృతిలో విపులముగా నిర్దేశింపబడి యున్నది. మృదు త్వము, దయ, ప్రేమ, సాత్త్వికత మున్నగు మహోన్నత గుణములతో మానవుల నుత్తేజింప చేయగల సమాజమర్యాదాప్రణాళిక మనువులో కన్పట్టుచున్నది. ఏ కాలము వారికయినను, ఏ దేశమువారి కయినను ఉపాదేయములైన యువదేశము లిందు మిక్కుటముగా నున్నవి.

ప్రాచీన ధర్మాచార్యులు వ్యక్తులకొరకే ముఖ్యముగా ధర్మోపదేశము చేసినారు కాని సమాజముకొకట కాదు. అనగా సమాజ మేదో నిర్దిష్టస్థితి లోనికి వచ్చువరకు వ్యక్తులు తమ ధర్మమును నిర్వహింప నక్కరలేని వ్యవస్థను గాని, సమాజమును మార్పుటకే వ్యక్తులు నిరంతరము కృషి చేయుచుండ వలయునను సందర్భమును కాని ప్రాచీనధర్మాచార్యులు సంకల్పించలేదు. ఉత్తమవ్యక్తులతో ఉత్తమసమాజ మేర్పడునను సిద్ధాంతముమీదనే వారి బోధలు సాగినట్లు కన్పించును. సమష్టివ్యవస్థ యుపేక్షింపబడినదని దీని యర్థము కాదు.

ఎవ్వరిని అవమానింపరాదు

ఎవ్వరి మనస్సును నొప్పింపకుండుట సమాజధర్మములలో మొద టిది. “ఎదుటివాడు బాధను కల్గించినను వానివట్ల కఠినోక్తులను వల్కు రాదు; వాని ప్రాణమును నొప్పింపరాదు. ఎవ్వరికిని ద్రోహము చేయు సంకల్పము పొందరాదు; ఇతరులకు తనవలన హాని కల్గినను భయ మును కల్గింపరాదు. ఈ యాదేశములకు విరుద్ధముగా ప్రవర్తించుట పుణ్యలోకప్రాప్తికి ప్రతిబంధకము.”

నారుంతుదస్యా దార్తోపి న పరద్రోహ కర్మధీః

యథాస్యోద్విజతేవాచా నాలోక్యాంతాముదీరయేత్. (2-181)

అహింసయైవ భూతానాం కార్యం శ్రేయామశానమ్

వాక్తై చైవ మధురా శ్లక్షా ప్రయోజ్యా ధర్మమిచ్ఛతా. (2-159)

“ఎదుటివానికి లాభము కలిగించు విషయము నుద్దేశించునపుడు కూడ వానికి బాధను కల్గింపకూడదు. మధురవాక్కులతోనే చెప్పవలెను. వాని గుండె యదురునట్లు చెప్పకూడదు.”

“నేను వానిని అవమానపరచి వేసినాను, వీనిని సిగ్గుపరచి వేసినాను” అని గర్వించువాడు వివేకహీనుడు, చివరకు నశించువాడు అవమానించినవాడే కాని యవమానింపబడినవాడు కాడని మనువు చెప్పుచున్నాడు.

సుఖం హ్యవమతః శేతే సుఖం చ ప్రతిబుద్ధ్యతే

సుఖం చరతిలోకేఽస్మి న్నవమంతా వినశ్యతి. (2-160)

అవమానము పొందినవాడు సుఖముగా నిద్రపోవును. సుఖముగా తిరుగును. అవమానించినవాడు పాపఫలము ననుభవించక తప్పదు; తుదకు వాడే నశించును.

ఎవ్వరిని ఆక్షేపింపకూడదు

జన్మాంతరమందు చేసికొన్న పాపమునకు ఫలితముగా ఈ జన్మలో కలిగిన లోపములకు కాని, హైన్యమునకు కాని ఎవ్వరిని ఆక్షేపింపరాదు. వార్ధక్యముతో బాధపడువారిని కూడ ఆక్షేపింపరాదు.

హీనాంగా నతిరిక్తాంగాన్ విద్యాహీనాన్ వయోధిశాన్

రూపద్రవ్య విహీనాంశ్చ జాతిహీనాంశ్చ నాక్షిపేత్. (4-141)

“అవయవలోపము కలవారిని, అవయవాధిక్యము కలవారిని, విద్యావిహీనులను, వృద్ధులను, కురూపులను, దరిద్రులను, హీనజాతి వారిని ఆక్షేపింపకూడదు.”

వదిమించితే ‘దాసోహ’ మ్మనిపించుకొనవలెనను బుద్ధితో సమ్మానమును గోరుట నింద్యము.

సమ్మానాత్ బ్రాహ్మణోనిత్య ముద్విజేత విషాదివ.

(?-162)

బ్రాహ్మణుడు విషమువల్ల నుండి వలె సమ్మానమునుండి భయపడవలెను.

బ్రాహ్మణుని నిమిత్తముగా చెప్పబడిన యిట్టి నియమములు అన్ని వర్ణముల వారికిని వర్తిండునని మనుస్మృతిలోనే మరొకచోట చెప్పబడినది. (10-123)

పెద్దలపట్ల గౌరవము

ఆచార్యం చ ప్రవక్తారం పితరం మాతరం గురుమ్
న హింస్యాత్ బ్రాహ్మణాన్ గాశ్చ సర్వాశ్చైవ తపస్వినః.

(4-162)

ఈపనయనము చేసిన ఆచార్యుని, వేదార్థము చెప్పగల విద్వాంసుని, తల్లిని, తండ్రిని, గురువును, బ్రాహ్మణులను, తపస్సులను వ్యతిరేకించి వారి మనస్సులను నొప్పింపరాదు.

ఆచార్యశ్చ పితౌచైవ మాతా భ్రాతౌచ పూర్వజః

నార్తే నావ్యవమంతవ్యా బ్రాహ్మణేన విశేషతః

ఆచార్యో బ్రాహ్మణోమూర్తిః పితామూర్తిః ప్రజాపతేః

మాతామూర్తిః పృథివ్యాస్తు భ్రాతాస్వోమూర్తిరాత్మనః

తయోర్నిత్యం ప్రీయం కుర్యా దాచార్యస్య చ సర్వదా

తేష్వేవ త్రిషు తుష్టిషు తపస్పర్వం సమావృతే

తేషాం త్రయాణాం శుశ్రూషా పరమం తప ఉచ్యతే

న తై రభ్యవనుజ్ఞాతో ధర్మమన్యం సమాచరేత్.

(2-225, 26, 28, 29)

ఆచార్యుడు, తల్లి, తండ్రి, అన్న - వీరు ఎన్నడును అవమానింపదగినవారు కాదు. వారిపల్ల బాధ కల్గినను వారి నవమానింపరాదు. ఈ ధర్మము బ్రాహ్మణునకు మరింత ముఖ్యము. ఆచార్యుడు బ్రహ్మ; తండ్రి ప్రజాపతి; తల్లి పృథివి; సోదరుడు తన స్వరూపమే. తల్లి, తండ్రి, ఆచార్యుడు వీరి కెల్లప్పుడును సంకోషము గల్గింపవలెను. దానివలన సర్వతపస్సు చేసినట్లగును. వీరి యనుమతి లేకుండ ఏ ధర్మమును చేయరాదు.

ఒక్క జన్మలోని తలిదండ్రుల ఋణమును తీర్చుకొనుటకై నను అనేకజన్మలు చాలవనియు అంత క్లేశమును పుత్రునికొరకు తలిదండ్రులు పడుదురనియు మనువు ఇట్లు చెప్పుచున్నాడు.

యం మాతా పితరౌ క్లేశం సహితే సంభవే నృణామ్

న తస్య నిష్క్పృతి శృత్యా కర్తుం వర్ష శతై రపి. (2-227)

పెద్దల సేవ

ఉర్ధ్వం ప్రాణాహ్యుత్క్రామంతి యానః స్థవిర అగతే

ప్రత్యుజ్ఞానాభి ధానాభ్యాం పునస్తాన్ ప్రతివద్యతే. (2-120)

వయోవిద్యాదులచే అధికుడైనవాడు వచ్చుచుండగా చిన్నవానికి భయముచే ప్రాణములు పైకిపోవును. ఆయనకు ఎదురుగా వెళ్ళి నమస్కరించిన తర్వాత యువకుడు తిరిగి ప్రాణములను పొందును.

అభివాదన శీలస్య నిత్యం వృద్ధోపసేవినః

చత్వారి పరివర్ధంతే ఆయుర్విద్యా యశో బలమ్. (2-121)

పెద్దలకు నమస్కరించి సేవించువానికి ఆయువు, విద్య, యశస్సు, బలము వృద్ధిపొందును. (పెద్దలకు నమస్కరింపవలసిన వద్దతి ఈ క్రింది విధముగా నున్నది.)

వ్యత్యస్త పాణినా కార్య ముపసంగ్రహణం గురోః

సవ్యేనసవ్యః సప్రప్తవ్యో దక్షిణేన చ దక్షిణః. (2-72)

గురువులకు వందనము చేయుచున్నప్పుడు వారి కుడిపాదమును తన కుడిచేతితోను, ఎడమ పాదమును ఎడమచేతితోను స్పృశించుచు వందనము చేయవలయును. (తన కుడిచేయి పైగాను, ఎడమచేయి క్రిందిగాను ఉండునట్లు వాం పాదములవద్ద పడి పాదములను స్పృశించ వలయును.)

విద్యాగురువునకే గాక తనకంటె పెద్దలగు బంధువులకును, విద్యాంసులకును, ఇతర మహానుభావులకును ఇట్లు నమస్కరింప వలయునని

యును, నమస్కరించునపుడు తన గోత్ర, వ్రవర నామధేయములను చెప్పవలయుననియు మనుషే తెలుపుచున్నాడు.

మేనమామ, పినతండ్రు, ఋత్విక్కు మున్నగు బంధువులు అట్లు నమస్కరింపదగినవారు. తనకన్న చిన్నవారై వచో వారికి పగౌరవముగా నెదురేగవలయును. నమస్కరింపరాదు. నమస్కరింపదగిన వారిభార్యల కెల్ల నమస్కారము చేయవచ్చును. స్త్రీల వయస్సు లెక్కలోనికి రాదు. వారి భర్తల వయస్సే వారి వయస్సుగా వరిగణింపబడినది. అన్న భార్య తనకంటె చిన్నదైనను నమస్కరింప దగినదే. అట్లే యితరుల విషయము. యువతులకు నమస్కరించునపుడు పాదస్పర్శ చేయ కూడదు.

వివాదము కూడనివారు

ఎవరితోను వివాదపడరాదు. కాని ముఖ్యముగా వివాదకారణ మున్నను ఈ క్రిందివారితో వివాదము పెట్టుకొనరాదు. ఋత్విక్కు, పురోహితుడు, ఆచార్యుడు, మేనమామ, ఇంటికి వచ్చిన అతిథి, బాలుడు, వృద్ధుడు, రోగి, వైద్యుడు, జ్ఞాతి, వియ్యంకుడు, బంధువు, తలదండ్రులు అక్కచెల్లెండ్రు, అన్నదమ్ములు, పుత్రుడు, కుమార్తె, భార్య, సేవకుడు.

ఋత్విక్కు పురోహి తాచార్యై ర్మాతు లాతిథి సంస్థితై :

బాల వృద్ధాతురై ర్వైద్యైః జ్ఞాతినంబంధి బాంధవైః :

మాతాపితృభ్యాం జామాభిర్భ్రాతృ పుత్రేణ భార్యయా

దుహితృ దాసవర్గేణ వివాదం న సమాచరేత్.

(4-179, 180)

గురునిందను వినరాదు

తన గురువు నెవరయినను నిందించుచుండగా శిష్యు డా నిందను వినకూడదు. చెవులు మూసికొనవలయును. లేదా మరియొక స్థలము నకు వెళ్ళిపోవలయును. ఆ నింద సహేతుకమైనను, అసహేతుకమైనను సంఘియే. అనగా గురువుగారిలో నిజముగా నున్న దోషములను కూడ ఎవరైనను ఉద్ఘాటించగా వినకూడదు.

గురో ర్యత్ర పరీవాదో నిందావాపి ప్రవర్తతే

కర్ణౌ తత్రపిధాతవ్యౌ గంతవ్యం వా తతో ౭న్యతః (2-200)

సమాజములో ఇతరులపట్ల సత్త్వగుణముతోను, సహవముతోను, సర్దుబాటుభావముతోను వర్తింపవలయు ననుట కింతకంటెను పెద్ద యుదాహరణ ముండదు.

గౌరవాపాదకములు

సాధారణముగా మానవునకు గౌరవము కలిగించునవి యైదు. అందు ముఖ్యమైనది విధ్య. ఆ తరువాతిది కర్మాచరణము, విమ్మట క్రమముగా వయస్సు, బంధువులు, ధనము.

విత్తం బంధు ర్వయః కర్మ విద్యాభవతి పంచమీ

ఏతాని మాన్యస్థానాని గరియో యద్యదుత్తరమ్. (2-168)

గొప్పకుటుంబ మన నేది ?

ధనము, అధికారముగల కుటుంబములకు ఉన్నతకుటుంబము అని లోకములో వ్యవహార ముండగా మనువు ఉన్నతకుటుంబమునకు మరొక విధమైన నిర్వచన మిచ్చుచున్నాడు. పారమార్థిక విజ్ఞానము, మంత్రా నుష్ఠానము గల్గి ధర్మమును పొందించు కుటుంబములే గొప్పవని మనువు చెప్పుచున్నాడు.

మంత్రతస్తు సమృద్ధాని కులౌ న్యల్పధనా న్యపి

కులసంఖ్యాంశ గచ్ఛంతి రక్షంతి చ మహద్యతః. (2-66)

సాధారణముగా లౌకికదృష్టిలో గొప్పస్థితిని పొందిన కుటుంబము లతో వివాహసంబంధము చేయుట తమ్ము ఉన్నతస్థితికి గొనిపోవునని ప్రజలు తలంచుచుండగా మనువు పైని వర్ణించిన ఉన్నతకుటుంబము లతో సంబంధము చేయుటయే కులోత్కర్షసంపాదకమని చెప్పుచున్నాడు.

ఉత్తమై రుత్తమై ర్నిత్యం సంబంధా నాచరే త్నదా

నిగీఘః కుల ముత్కర్ష మధమానధమాం స్త్యజేత్. (4-244)

రోగి, వృద్ధాదులపట్ల ప్రత్యేకాదరము

మార్గమందు రోగి యెదురుగా వచ్చుచో నాతడు పూజ్యుడు కాని వాడైనను ఆతనికి దారినిచ్చి తప్పుకొనవలయును. స్త్రీకిని, తొంబది సంవత్సరముల వృద్ధునకును, బరువు మోయుచున్న వానికికూడ సాదరముగా దారినియు వలయును. పెండ్లి కుమారునకును, స్నాతకునకును, రథస్థునకును కూడ దారి నొసగవలయును.

చక్రిణో దశమీస్థస్య రోగిణో భారిణః స్త్రియాః

స్నాతకస్య చ రాజ్ఞశ్చ పంథా దేయో వరస్యచ. (2-138)

చాపల్యము కూడదు

తనకు సంబంధములేని ఇతరుల రహస్యములను వినగోరుట, కాలుచేతులను వ్యర్థముగా ప్రసరింపజేయుచుండుట, అసందర్భముగా వాక్కు విసరుచుండుట-ఇత్యాదులను వీడవలయును. తిన్నని నడవడిక నలవరచుకొన వలయును. ఇతరులకు అవకారము చేయు తలంపును పొందరాదు.

న పాణి పాద చవలో న నేత్ర చవలో ౭న్మజః

న స్యాద్వా క్పవలశ్చైవ న వరద్రోహ కర్మధీః. (4-177)

జీవనసాధనములు

మానవులు జీవించుటకు పదివిధములైన పద్ధతులను మనువు అంగీకరించినాడు.

విద్యాశిల్పం భృతిః సేవా గోరక్ష్యం వివణిః కృషిః

ధృతిర్ భైక్ష్యం కుసీదం చ దశజీవన హేతవః. (10-116)

వైద్యాదివిద్యలద్వారా బ్రతుకవచ్చును. శిల్పముచే జీవింపవచ్చును. జీతమునకు కుదరవచ్చును. సేవచే బ్రతుకవచ్చును. పశుపాలనము, వ్యవసాయము కూడ అవలంబింప దగినవే. విద్య బ్రతుకొనవచ్చును. వడ్డీవలన జీవింపవచ్చును. సంతోషముచేతన జీవింపవచ్చును. (ఆదాయము తక్కువయినను సంతోషము అందుకొనవచ్చును)

ఇవి ఆపత్కాలములో మాత్రమే ఆశ్రయింపవలసిన జీవనమార్గములు. సాధారణ సమయములలో నవలంబించవలసిన మార్గములు ఆ యా వర్ణములకు పేర్కొనబడుచున్నవి.

ధనాగమ మార్గములు

అస్తి కాని, ధనము కాని వచ్చుటకు ఏడు మార్గములను మనుష్యులకు పేర్కొనబడినవి.

సప్త విత్తాగ మాధర్మ్యాదాయో లాభః క్రయోజయః
ప్రయోగః కర్మయోగశ్చ సత్ప్రతిగ్రహ ఏవచ. (10-115)

1. వారసత్వముగా వచ్చిన ఖంధు ధనము, 2. తన స్థలములోని గనులవలన గాని, మిత్రులవలన కాని లభించిన ధనము, 3. కొనుక్కునగా వచ్చినది, 4. శత్రురాజులను జయించి తీసికొన్నది, 5. వడ్డీ, 6. వాణిజ్య వ్యవసాయములు, 7. న్యాయమైన దానము గ్రహించుట.

వడ్డీవ్యాపారము

క్రొహ్మణః క్షత్రియులు వడ్డీవ్యాపారము చేయురాదు. ధనాభావముచేత బాధపడుచున్నవారికి ఉపకారము చేయుటకై ధనమును ఋణముగా నీయవలసినవచ్చినప్పుడు తక్కువవడ్డీకి ఋణమియ్యవచ్చును.

క్రొహ్మణః క్షత్రియో వాపి వృద్ధిం నైవ ప్రయోజయేత్
కామంతు ఖలు ధర్మార్థం దద్యాత్ పాపీయసే లభికామ్.

(10-117)

పై కృతు మాత్రమే ధారాళముగా వడ్డీవ్యాపారము చేయుటకు అర్హుడు. అతడైనను ఎక్కువ వడ్డీని తీసికొనరాదు. రాజు నిర్ణయించిన వడ్డీని మించి తీసికొనరాదు. రాజు వడ్డీ నిర్ణయించుటలో ప్రపంచములో అన్ని దేశముల మొత్తముమీద ధనమునకు ఆ దినములలో ఎట్టి విలువయున్నదో, ఎంతవడ్డీ న్యాయమైనదో తెలిసికొని నిర్ణయింపవలయును. సముద్రయానము చేయుచు ఆ యా దేశములను తిరుగుచు, దేశకాలార్థ పరిస్థితుల నెరిగినవారివలన ఈ సంగతులను తెలిసికొనవలయును.

సముద్రయాన కుశలా దేశకాలార్థదర్శనః

స్థావరయన్తి తు యాం వృద్ధిం సా శత్రాధిగమం ప్రతి. (8-157)

అతిథిపూజ-అన్నదానము

సంప్రాప్తా యత్వ తిథయే ప్రదద్యా దాసనోదకే

అన్నం చైవ యథాశక్తి సత్కృత్య విధిపూర్వకమ్. (9-99)

ఇంటికి వచ్చిన అతిథికి పాదప్రక్షాళనమునకు నీరిచ్చి యాననము మీద కూర్చుండబెట్టి శాస్త్రోక్తముగా పూజించి భోజనము పెట్టవలెను.

తృణాని భూమి రుదకం వాక్పతుర్థి చ నూనృతా

ఏతాన్యపి సతాం గేహే నోచ్చిద్యం తే కదాచన. (9-101)

సత్పురుషుల యిండ్లలో అతిథులకు విశ్రాంతిస్థానము దొరకక పోదు. ఉదకము, శయ్య అభింపకపోవు; తియ్యని వలుకులుకూడ చెవిని పడకపోవు.

పరాన్నభోజనము

ఒకని యింటికి అతిథిగా వెళ్ళి భుజించుచుండుటయే హాయిగా నుండునని తలచి యే గృహస్థుడైనను ఎల్లప్పుడును పరాన్నభోజనమునే చేయుచో అది మిక్కిలి నింద్యము. అతడు అన్నదాత యింట పశువుగా జన్మించును.

ఉపాసతే యే గృహస్థాః పరపాక మ బుద్ధయః

తే సతే ప్రేత్య పశుతాం ప్రజం త్యన్నాది దాయినామ్.

స్వజన పోషణము ముఖ్యము

శక్తః పరజనే దాతా స్వజనే దుఃఖజీవిని

మధ్వాపాతో విషాస్వాదః స ధర్మ ప్రతిరూపకః. (11-9)

తన పితృపుత్ర కశత్రాదులు దుఃస్థితిలోనుండగా వారికై ధనము వెచ్చింపక ఇతరులకు దానము చేయుట పైకి ధర్మముగానే కన్పట్టినను

యథార్థముచేత అది అధర్మము. అది పైకి తేనెవలె మంచిదిగా కన్పట్టి నను విషమువలె హాని చేయును. ఆ దాత నరకమునకే పోవును. (స్వజనము దుఃఖములో మన్నుచో వారికి నహాయపడవలెనని దీని యుద్దేశమే కాని స్వజనులకు భోగములను కూర్చుటకై యెల్ల దానము అను కట్టిపెట్టవలయునని కాదు.)

బ్రాహ్మణుని జీవయాత్ర

అద్రోహేనైవ భూతానా మల్పద్రోహేణ వా పునః

యావృత్తిస్తాం సమాస్థాయ విక్రీణో జీవేదనాపది. (4-2)

ఎవ్వరికిని పీడను గల్గింపకుండ బ్రాహ్మణుడు ధనము సంపాదించ వలయును. భూస్వాములు తమ కక్కరలేనిదిగా పొలములో విడిచిపెట్టి పోయిన ధాన్యమును ఏరుకొనియు, అయోచితముగా వచ్చిన దానిని తీసికొనియు జీవింపవచ్చును. అది సాధ్యము కానిచో ఎవరివద్దనైనను యాచించి తీసికొన్న దానితో జీవింపవలయును. (యాచింపగా ఇచ్చిన వాడు తన ధనమును పీడునపుడు మనస్సులో కొంచెము బాధ ననుభవింపవలసి వచ్చును. కనుక ఇది రెండవపద్ధతిగా అంగీకరింపబడినది. విద్య చెప్పి ధనము గ్రహించుటయు, యజ్ఞములను చేయించి దక్షిణలను తీసికొనుటయు కూడ బ్రాహ్మణున కంగీకరింపబడినవి.)

యాత్రామాత్ర ప్రసిద్ధ్యర్థం స్వైః కర్మభి రగర్హితైః

అక్లేశేన శరీరస్య కుర్వీత ధనసంపదయమ్. (4-3)

శరీర ధారణము, కుటుంబ పోషణము, నిత్యకర్మానుష్ఠానము మున్నగునవి సాగిపోవుట కవసరమైనంతవరకే బ్రాహ్మణుడు ధనము సంపాదించవలయును. భోగములకొరకు సంపాదించరాదు. లోకముచే నింద్యములుకాని కర్మలచేతనే ఆతడు ధనమును సంపాదించవలయును. ధనార్జనము కొరకు ఇతరులను బాధపెట్టకూడదు. అట్లే తన శరీరమును కూడ హెచ్చుగా బాధపెట్టరాదు.

న లోకవృత్తం వర్తే త వృత్తి హేతో కథంచన

అజిహ్మ మశతాం శుద్ధాం జీవే ద్రాహ్మణ జీవికామ్. (4-11)

జీవికకొరకు బ్రాహ్మణుడు ఇచ్చకములాడి యొకరిని మెప్పించుట మున్నగు పనులలోనికి దిగరాదు. వక్రమార్గములను, దంభమును పూస రాదు. తనకులేని సద్గుణము లున్నట్లు ప్రకటింపరాదు. స్వచ్ఛమైన బ్రాహ్మణజీవికను అశ్రయింపవలయును.

సంతోషం పరమాస్థాయ సుఖార్థి సంయతో భవేత్

సంతోషమూలం హి సుఖం దుఃఖమూలం విపర్యయః. (4-12)

కుటుంబ పోషణమునకును పంచమహాయజ్ఞాది నిత్యకర్మానుష్ఠాన మునకును అవసరమగు ధనముతో బ్రాహ్మణుడు సంతోషపడి నిద్రగహము కల్గియుండవలయును. అట్లు సంతోషపడక అధికధనముకొరకు యత్నించుచో పాపములు చేయవలసివచ్చును. దానివలన నరకప్రాప్తి కలుగును. సంతోషమువలన స్వర్గాదిసుఖములు లభించును.

విధాతా శాసితావక్తా మైత్రో బ్రాహ్మణ ఉచ్యతే

తస్మైనా ఒకుశలం బ్రూయా న్న శుష్టాంగిర మీరయేత్. (11-55)

బ్రాహ్మణుడు ధర్మానుష్ఠానము చేసికొనుచు తన యధీనమునం దున్న వారికి ధర్మము నుపదేశించుచు విజ్ఞానము నితరుల కందించుచు సర్వభూతములయందు మైత్రిని కలిగి యుండవలయును. అట్టి బ్రాహ్మణునిగూర్చి కఠినోక్తులను పలుకరాదు; అమంగళముల నుచ్చరింపరాదు.

స్త్రీ గౌరవము

యత్ర నార్యస్తు పూజ్యస్తే రమస్తే తత్ర దేవతాః

యత్రైతాస్తు న పూజ్యస్తే సర్వాస్తత్రా ఒఫలాః క్రియాః.

స్త్రీ లెక్కడ పూజింపబడుదురో దేవత అక్కడ క్రిడింతురు; స్త్రీ లెక్కడ పూజింపబడరో అక్కడ ఎన్ని సత్కార్యములు జరిగినను అవి వ్యర్థములు.

పితృభిర్భ్రాతృభిర్భ్రాతృతాః పతిభిర్దేవరైస్తథా
పూజ్యా భూషయిత వ్యాశ్చ బహుకళ్యాణ మీప్నుభిః.

తల్లిదండ్రులచేతను, సోదరులచేతను, భర్తలచేతను, మఱియు
చేతను స్త్రీలు పూజింపబడదగినవారు. భూషణములచే అలంకరింపదగిన
వారు. శుభమును గోరువారెల్లరును స్త్రీలను పూజించి భూషింపవల
యును.

జామయోయాని గేహాని శపంత్య ప్రతిపూజితాః

తాని కృత్యా హతానీవ వినశ్యంతి సమంతతఃః (3-58)

అక్కచెల్లెండు పూజింపబడదగినవారు; వారు పూజింపబడనివారై
శపించిన గృహములు దయ్యములచేత కొట్టబడినవివలె నశించును.

దాంపత్యధర్మము

అన్యోన్యస్యాఽవ్యభిచారో భవేదా మరణాంతికః

ఏష ధర్మః సమాసేన జ్ఞేయః స్త్రీపుంసయో స్సదా. (3-101)

మరణవర్యంతము భార్యభర్తలు వ్యభిచరించకూడదు. సంగ్రహ
ముగా చెప్పవలయునన్నచో నిదియే స్త్రీ పురుషుల యుత్కృష్టధర్మము.

సంతుష్టో భార్యయా భర్తా భర్తా భార్యా తదైవవ

యస్మిన్నేవ కులే నిత్యం కళ్యాణం తత్ర వైధృవమ్. (3-80)

ఏ యింటి భార్య భర్తతోను, భర్త భార్యతోను సంతుష్టితో
నుండురో ఆ యింట నిత్యము శుభము కలుచుండుట నిశ్చయము.

సర్వవర్గ సామాన్యధర్మములు

అహింసా సత్య మస్తేయం శౌచ మింద్రియనిగ్రహః

ఏతం సామాసికం ధర్మం చాతుర్వర్ణ్యే బ్రహ్మీన్ మనుః.

అహింస, సత్యము, వరద్రవ్యము నవహరించకుండుట, పరిశుద్ధి,
యింద్రియ నిగ్రహము - ఇవి నాల్గువర్ణముల వారికిని సంగ్రహముగా
మనువుచే చెప్పబడిన ధర్మములు.

దురభ్యాసములు

దశకామసముజ్ఞాని తథాష్టా క్రోధజాని చ
వ్యసనాని దురంతాని ప్రయత్నేన వివర్జయేత్. (7-45)

మృగయాక్షో దివా స్వప్నః పరివాదః స్త్రియో మదః
తౌర్యత్రికం వృధాబ్యాచ కామజో దశకో గణః (7-47)

పైశున్యం సాహసం ద్రోహః ఈర్ష్యాసుయార్థదూషణమ్
వార్గం డజం చ పౌరుష్యం క్రోధజోపి గణోష్ఠకః. (7-48)

కామమువలన పుట్టిన దురభ్యాసములు పది. క్రోధమువలన పుట్టిన దురభ్యాసములు ఎనిమిది. కామమువలన పుట్టిన పది దురభ్యాసము లెన్ని యన వేట, జూదము, వగటినిద్ర, వరదోషకథనము, వరస్త్రీ సంవర్కము, మద్యపానము, నృత్యగీతవాదిత్ర వ్యసనము, వ్యర్థముగా తిరుగుట.

క్రోధమువలన కలుగు ఎనిమిది దోషము లెన్నియన :

ఇతరులమీద లేనిపోని నేరములు చెప్పుట, సాహసము (సత్పురుషులను దండించుట), కపటముగా అవకాశము చేయుట, ఇతరుల గుణములను సహింపకపోవుట, ఇతరుల గుణములయందు దోషములను చూపుట అర్థము నపహరించుట (ఇతరుల కీయవలసిన దాని నీయకుండుటకూడ), వరదూషణము, వరులను హింసించుట.

ఈ పదునెనిమిది వ్యసనములు ఎవ్వరికిని తగవు. ప్రజాశాసకుడుగా నున్న రాజునకు బొత్తిగా తగవు.

వ్యసనస్య చ మృత్యోశ్చ వ్యసనం కష్ట ముచ్యతే
వ్యసన్యథోధో ప్రజతి స్వర్వాత్యవ్యసనీమృతః. (7-50)

వ్యసనము, మృత్యువు - అనెడి రెండింటిలో వ్యసనమే చెడ్డది. వ్యసనములు కలవాడు క్రమముగా క్రిందికి పోవును. దురభ్యాసములు లేనివాడు మరణానంతరము స్వర్గాదిలోకముల కేగును.

ద్యూతం సమాహ్వయం చైవ రాజా రాష్ట్రాన్నివారయేత్
రాజ్యాంతకరణా వేతా ద్వా దోషా వృథివీక్షితామ్. (9-224)

[ప్రాణములేని పాచికలు మున్నగువానితో నాడబడునది జూదము; కోళ్లు, పిట్టలు మున్నగు ప్రాణులతోకూడిన పందెములకు సమాహ్వయ మని పేరు. రాజు జూగమును, సమాహ్వయమును తన రాష్ట్రములో లేకుండ చేయవలెను,

రాజు

యస్యస్తేనః పురే నాస్తి నాన్యస్త్రీగో న దుష్టభాక్
న సాహసిక దండహ్నో న రాజా శక్రలోకభాక్. (9-286)

ఏ రాజుయొక్క పట్టణమందు దొంగ లేడో, వరస్త్రిగామి లేడో, చెడ్డవాక్కులను వలుకువాడు లేడో, చెడ్డపనులకు సాహసించువాడు లేడో, ఇతరులను హింసించువాడు లేడో ఆ రాజు ఇంద్రలోకమున కేగును.

అదండ్యాన్ దండయన్ రాజా దండ్యాంశ్చావ్యదండయన్
అశోయసో మహదాహ్నితి నరకం చైవ గచ్ఛతి. (9-128)

రాజు దండింపవలసిన వారిని దండింపకపోయినను, దండింప కూడని వారిని దండించినను అపకీర్తిని, నరకమును పొందును. (రాజు నకు పక్షపాత ముండరాదు. కసి యుండరాదు.)

సహి దండా దృతే శక్యః కర్తుం పాప వినిగ్రహః
స్తైనానాం పాపబుద్ధీనాం నిభృతం చరతాం క్షితౌ. (9-253)

దొంగలయొక్కయు, లోకములో స్వేచ్ఛగా సంవరించు నితర పాపులయొక్కయు దండనము రాజునకు కర్తవ్యము. దండింపకుండు చోరాది పాపులను నిగ్రహించుట శక్యము కాదు.

తైవిద్యేభ్య స్త్రయీం విద్యాం దండనీతిం చ శాశ్వతీమ్
అన్వీక్షకీం చాత్మవిద్యాం వార్తారంభాంశ్చ లోకతః.

రాజు వండితులనుండి వేదమును, పరంపరాగతమైన రాజనీతిని, తర్కశాస్త్రమును, వేదాంతశాస్త్రమును, వాణిజ్య వ్యవసాయాది శాస్త్రములను అభ్యసించవలెను.

ఇంద్రియాణాం జయే యోగం సమాతిష్ఠే ద్ధివానిశమ్
జితేంద్రియో హి శక్నోతి వశే స్థావయితుం ప్రజాః. (7-44)

రాజు రేయింబవలు ఇంద్రియ జయమును అభ్యసించవలెను. ఇంద్రియజయము కలవాడు ప్రజలను వశమం దుంచుకొనుటకు సమర్థుడగును.

రాజు తన రాష్ట్రములో నున్న శ్రోత్రియుని (వేదశాస్త్రాధ్యయనము చేసిన అనుష్ఠానపరుని) ఆదరముతో చూడవలెను. అతని విద్యను ప్రవర్తనను తెలిసికొని యాతనికి ధర్మసమ్మతమైన జీవితమును కల్పించవలెను. తండ్రి కుమారుని రక్షించునట్లాతనిని చోరాదులనుండి రక్షింపవలెను.

ఈ రీతిగా శ్రోత్రియుడు రాజుచే రక్షింపబడినవాడై యే ధర్మమును నిత్యము చేయుచున్నాడో దానిచేత రాజుయొక్క ఆయువు, ధనము, రాజ్యము వృద్ధి నొందును.

శ్రుతవృత్తే విదిత్వాస్య వృత్తిం ధర్మ్యాం ప్రకల్పయేత్
సంరక్షీ త్వర్వతత్తైవనం పితాపుత్ర మివారసమ్. (7-135)

సంరక్షమాణో రాజ్ఞాయం కురుతే ధర్మ మన్యహమ్
తే నాయుర్వర్ధతే రాజ్ఞో ద్రవిణం రాష్ట్రమేవచ. (7-136)

రాజునకు రాగద్వేషము అండకూడదనియు, దయాదాక్షిణ్యము అండవలెననియు గుర్తించవలెను.

సర్వేషాం తు విదిత్వైషాం సమాసేన చికిర్షితమ్
స్థావయే తత్ర తద్వంశ్యం కుర్యాచ్చ సమయక్రియామ్.

జిత్వా సంపూజయే ద్ధేవాన్ బ్రాహ్మణాం చైవ ధార్మికాన్
ప్రదద్యాత్ పరిహారాంశ్చ ఖ్యావయేదభయానిచ. (7-201)

రాజు తాను జయించిన రాష్ట్రములో మంత్రులు మున్నగువారి అభిప్రాయములను బాగుగా తెలిసికొని ఆ జయింపబడిన రాజుయొక్క వంశస్థుని రాజ్యమునకు వట్టాభిషిక్తుని చేయవలెను.

తాను జయించిన రాజ్యములో మున్న ముఖ్యాతియములలోని దేవతలను, దార్మికులైన బ్రాహ్మణులను పూజించి యుద్ధములో కలిగిన నష్టములకు గాను ఆ దేశస్థులకు నష్టపరిహారము నొసగి అదినరకు రాజభక్తిచేత ఎవరు యుద్ధము చేసినారో వారికి అభయము నొసగవలెను. (తనతో యుద్ధము చేసినవారిని దండింపకూడదు.)

రాజెన్నడును కపటముగా వ్యవహరింప కూడదు. శత్రువులు తనపట్ల ప్రయోగించు మాయను మాత్రము రహస్యముగా తెలిసికొనుచు దానికి ప్రతికారము చేసికొనుచుండవలెను.

అమాయయైవ వర్తే త న కథంచ నమాయయా

బుద్ధ్యేతారి ప్రయుక్తాం చ మాయాం నిత్యం స్వసంవృతః.

రాజు యుద్ధమునకు సిద్ధముగాలేని శత్రువు నెన్నడును కొట్టరాదు. యుద్ధాభిముఖుడైన వానినికూడ కపటాయుధములచే కొట్టరాదు.

న హైరాయుధైర్లన్యా ద్యుధ్యమానో రణే ఽపూన్

కర్ణికరైర్నాపి దిగ్ధైర్నాగ్నిజ్వలిత తేజసైః.

(7-90)

రాజు యుద్ధమందు శత్రువును కపటాయుధముల చేతను (పైకి కొయ్యముక్కులవలె కన్నట్టి లోపల వాడియైన శస్త్రములుగల ఆయుధముల చేతను) కర్ణికరములతో గూడిన (కొండగోగుతో గూడిన) బాణములచేతను, మంటలను రేపు బాణములచేతను, విషముతో కూడుకొన్న బాణములచేతను కొట్టకూడదు.

బలవంతుడు బలహీనునివద్ద బలాత్కారముగా నేదైన తీసికొన్నచో దానిని రాజు చెల్లనీయకూడదు. బలవంతుడు బలహీనుని నాక్రమించుకొని సన్యము ననుభవించినను, ఆ యనుభవించబడిన వంటను భూమిని కూడ రాజు ఆ బలహీనున కిప్పింపవలయును. బలవంతముగా ప్రాయించుకొన్న అన్యాయములయిన ఋణవత్తాదులను రాజు చెల్లనీయకూడదు.

బలాద్ధత్తం బలాద్భుక్తం బలాద్యచ్ఛాపి లేఖితమ్
సర్వాన్ బలకృతా సర్థానకృతాన్ మమ రబ్రవీత్. (7-168)

ఈ రీతిగా రాజు దుర్బలులకు బలముగా నుండవలయును.

రాజు ప్రజల కామితవస్తువులను వర్షించుచు ఇంద్రసముడు కావలయును; సూర్యకిరణములు దీపకమును లాగుకొనునట్లు నెమ్మదిగా పన్నులను తీసికొని సూర్యసాదృశ్యము నొందవలయును; రాజ్య నుంతటను తన శక్తిచే వ్యాపించి వాయువ్రతుడు కావలయును; అప్రియులు, ప్రియులు నమ భేదములేకుండ నెల్ల రిని సమానముగా నియమించుచు యమవ్రతము నాచరింపవలయును; పాపాలను పాశముచే బంధించి వరుణతుల్యుడు కావలయును; ఎల్ల రను ఆహ్లాదపఱచుచు చంద్రనిభుడు కావలయును; దుష్టసామంతులను తపింపజేయుచు ఆగ్నేయవ్రతుడు కావలయును; ఎల్ల రను సమానముగా ధరించుచు పృథివీసంకాకుడు కావలయును.

ఇంద్ర స్యార్కస్య వాయోశ్చ యమస్య వరుణస్యచ
చంద్ర స్యాగ్నిః పృథివ్యాశ్చ తేజోవృత్తం నృవశ్చరేత్.
(9-303 నుండి 311)

ధనము సంపాదించుకొనజాలని స్థితిలో నున్నవారికిని, ధర్మకార్యములకు ధనము నపేక్షించు వారికిని, బాధలోనున్న వారికిని ధనరూపమైన సహాయము చేయుట సమాజముయొక్క ధర్మము.

సాంతానికం యక్ష్యమాణ మధ్వగం సర్వవేదసమే
గుర్వర్థం పితృమాత్రర్థం స్వాధ్యాయా ధ్యుపజాపినః.
న వైతాన్ స్నాతకాన్ విద్యాద్రాహ్మణాన్ ధర్మభిక్షుకాన్
నిస్స్విభ్యోదేయమేతేభ్యోదానం విద్యావిశేషతః. (11-12)

వివాహమాడ గోరువాడు, యజ్ఞము చేయగోరువాడు, మార్గస్థుడు సర్వధనము దక్షిణగా యజ్ఞములో నిచ్చివేసినవాడు, గురువుగారికి దక్షిణ నొసగగోరువాడు, తల్లిదండ్రులను పోషింపవలసినవాడు, బ్రహ్మచర్యా

శ్రమముతోనుండి వస్త్రాద్యావశ్యక వస్తువులను కోరువాడు, రోగి, ధన హినులైన యీ తొమ్మిండుగురు దానము పొందుటకు ముఖ్యముగా అర్హులు. వీరిలోని విద్యావిశేషమునుబట్టి దానాధిక్య ముండదగును.

మనువు దానము చేయుట ననేక స్థలములలో ప్రశంసించి యున్నాడు. ఎట్టివారు దానము పొందుట కర్హులొకాడ చెప్పినాడు. దీమలపట్లను, అనాథులపట్లను పక్షపాతము ఎల్ల యెడలను కన్పట్టును.

గర్భిణీ కు ద్విమాసాది స్తథా ప్రవృజితో మునిః

బ్రాహ్మణాలింగిన శైచ్రవన దాప్యాస్తారికం తరే. (8-407)

నదుల రేవులను దాటునపుడు ఈయవలసిన డబ్బునకు తారికమని పేరు. ఈ తారికమును తీసికొనకుండగనే నావికుడు గర్భిణీస్త్రీని రేవు దాటించవలయును. (రెండు మాసముల గర్భవతియైన స్త్రీ తారికము నీయనక్కరలేదు.) బ్రహ్మచారులు, వానప్రస్థులు, సన్యాసులు, బ్రాహ్మణులు కూడ తారికము నీయనక్కరలేదు.

ఇట్టి సందర్భము లన్నింటిలోను కన్పట్టు భావములు రెండు :

1. ధనార్జనమున కవకాశములేని వారిపట్ల ఉదారదృష్టిని వహింపవలయును. 2. ఆర్థిలో మన్నవారికి సహాయము చేయుట పరమ కర్తవ్యము.

ఆర్థికాది కారణములచేత తమయింటి వంటచేసికొని భుజింపజాలని వారికి యథాశక్తిగా గృహస్థుడు అన్నము పెట్టవలయునని మనువు చెప్పుచున్నాడు.

శక్తితో పచమానేభ్యో దాతవ్యం గృహమేధినా. (4-32)

ధనసేకరణమునకు అందరికంటె ఎక్కువ అవకాశములుగల వైశ్యుని ధర్మమును నిర్దేశించుచు మను విట్లు చెప్పుచున్నాడు.

ధర్మేణ ద్రవ్యవృద్ధా వాతిష్ఠేద్యత్ను ముత్తమమ్

దద్యాచ్చ సర్వభూతానా మన్నమేవ ప్రయత్నతః. (8-333)

పై శ్మశాన భర్తబద్ధమైన వర్తతిలో ధనమును వృద్ధిచేసి కొనుచుండవలయును. ఎల్లరకును అన్నదానము చేయుటకు యత్నించుచుండవలయును. ధనము నిచ్చుటకంటె ఆహారము నిడుట మంచిదని యెరుంగవలయును.

ఆ యా వర్తముల వారికి విధింపబడిన వృత్తులు చివరకు సార్వజనిక క్షేమకరములనునది చాలదు. సద్యఃకాలములో ప్రతిమానవుడును సార్వజనికదృష్టితో వ్యవహరించుచుండవలయునని యాదేశము. పై శ్మశానకు విశేషముగా విధింపబడిన యీ యన్నదానము సర్వవర్గ గృహస్థులకు కూడ విధింపబడినది.

సమాజక్షేమమునకు వ్యతిరేకముగా దుష్టచర్యలు గావించువారిని మనువు అతఁడాయి శబ్దముచే వ్యవహరించి అట్టి అతఁడాయి, బ్రాహ్మణుడైనను, బాలుడైనను కూడ సంహరింపదగినవాడే యని చెప్పుచున్నాడు. (౧-౧౩౦). రాజోద్యోగములోనుండి, కార్యార్థులైన ప్రజలనుండి, అంశములను తీసికొను వారిని సమాజద్రోహులనుగా మనువు గణించినాడు. మరియు ప్రజలను భయపెట్టి ధనమును లాగుకొనువారు, జూదరులు, మోసగాండ్రు, ధనప్రాప్తి, సంతానప్రాప్తి మున్నగువానిని గురించి ప్రజలకు భవిష్యత్తును చెప్పువారు, పైకి కల్యాణవేషములను వేసికొని పాపములను కప్పకొనువారు, రేఖాసాముద్రికమును చూచి చెప్పువారు, గజశిక్షలోను, వైద్యములోను జీవితమును గడుపుచు ఆ విద్యలో ప్రావీణ్యము లేనివారు, ఆరితేరిన వేశ్యలు-వీరివలన ప్రజలు నష్టపోకుండునట్లు చూచుట రాజవిధి యని మనువు నుడువుచున్నాడు.

ఉత్కృచ కాశ్చోపధికా వంచకాః కితవా స్తథా

మంగళా దేశవృత్తాశ్చ భద్రాశ్చే క్షణికైస్సహ. (౧-౨౩8)

శ్రద్ధయేష్టం చ పూర్తం చ నిత్యం కుర్యా దతంద్రితః

శ్రద్ధాకృతే హ్యక్షమేతే భవతః స్వాగతైర్ధనైః. (4-226)

నిత్యము ఇష్టాపూర్తములను శ్రద్ధతో నాచరింప వలయును. న్యాయార్జితమైన ధనముతో శ్రద్ధగా చేయబడిన ఇష్టాపూర్తములు మోక్షఫలము నొసగును.

దేవతలకు తృప్తిని గల్గించు కర్మలకు ఇష్టము లనియు, మానవ సమాజమునకు సుఖమును గల్గించు ఔర్యములకు పూర్వము లనియు పేర్లు వేదములలోనే కన్పట్టుచున్నవి. ఈ పరిభాష మనువులోను కన్పట్టుచున్నది. బ్రహ్మసామాన్యముకొరకు తోటలను వేయించుట, వాపీకూప తటాకాదులను త్రవ్వించుట మున్నగు పౌర్ణికకర్మలను విష్ణుకములతో బాటు విధించుటవలననే మనువు సమాజసేవ కెట్టిస్థానము నిచ్చినాడో తెలియగలదు.

దానధర్మం నిషేవేత నిత్యమైష్ఠిక పౌర్ణికమ్.

(4-27)

3. ఆచారము

విపుల కర్మకలాపముతో కూడుకొన్న అనుష్ఠేయాంశములకు ఆచార శబ్ద మీ ప్రకరణమున వాడబడుచున్నది. ఆచారము విధిరూపముగా నైనను, నిషేధరూపముగానైనను ఉండవచ్చును.

ఆచారప్రాముఖ్య మెట్టిదన :-

ఆచారా ద్విచ్యుతో విప్రో న వేదఫల మశ్నుతే

ఆచారేణ తు సంయుక్తః సంపూర్ణఫల భాగ్యవేత్. (1-169)

ఆచారమునుండి జారిపోయిన బ్రాహ్మణుడు వేదాధ్యయనము చేసినను దాని ఫలమును సరిగా పొందజాలడు. ఆచారముతో కూడిన వాడు పూర్ణఫలమును పొందును.

అనభ్యాసేన వేదానా మాచారస్య చ వర్జవాత్

అలస్యా దస్న్నదోషావృ మృత్యుర్విప్రోన్ జిహం సతి. (5-4)

సాధారణముగా మృత్యువు బ్రాహ్మణులను పట్టుకొనుటకు సాహసం పడు. కాని వేదాధ్యయనము మానివేయుట వలనను, కర్తవ్యముపట్ల సోమరితనము వలనను, ఆచారములను వీడుటవలనను, ఆహారదోషము వలనను వారిని మృత్యువు మ్రింగగోరుచున్నది.

ఇచట ఆచారము లేనిచో వేదాభ్యాసము, బ్రాహ్మణత్వము కూడ తేజస్సును కోల్పోవుననుటమబట్టి ఆచారము బ్రాహ్మణులకు మాత్రమే విహితమని తలంపరాదు. అన్ని వర్ణములవారును ఆచారములను పాటించవలసినదే. ప్రత్యేకముగా నా యా వర్ణములను నిషేధింపబడిన ధర్మములు తప్ప మిగిలినవి బ్రాహ్మణుల నుద్దేశించి చెప్పబడినమే కూడ నితరు లాచరింపదగినవే యని మనువు చెప్పియున్నాడు.

ధర్మేవ్వవస్తు ధర్మజ్ఞా స్సతాం వృత్త మనుస్థితాః

మంత్రవర్ణ్యం న దుష్కన్తి వ్రశంసాం ప్రాప్తువన్తిచ. (10-127)

ఏ శూద్రులు ధర్మమును తెలిసికొన్నవారై తమకు ప్రత్యేకముగా నిషేధింపబడనట్టియు, బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులకు విధింపబడినట్టియు కర్మల నాచరింప గోరుదురో, అట్టివారు దోషమును పొందరు. పైగా స్తుతింపబడుదురు. ఎట్లన శూద్రులుకూడ నమస్కారమంత్ర సహితముగాను, ఇతర మంత్రరహితముగాను పంచమహాయజ్ఞములను ఆచరింపవలయును. అట్లే ఇతర ధర్మములను గురించి తెలియనగును.

యదా యదా హి సద్యస్త మాతిష్ఠ త్యనసూయకః
తథా తథే మంచాముంచ లోకం ప్రాప్నోత్యనిందితః (10-128)

శూద్రుడు ఇతరులను నిందింపనివాడై ద్వీజుల మంచి యాచారముల ననుష్ఠింపవచ్చును. అట్లనుష్ఠించుచో నాతడు నిందార్హుడు కాదు, పైగా ఇహపర సౌఖ్యములను పొందగల్గును.

సామాన్యముగా గృహస్థులు పాటించవలసిన

కొన్ని ఆచారములు

క్లప్త కేశనఖశ్మశ్రు ద్దాంతః శుక్లాంబర శ్చచిః
స్వాధ్యాయే చైవ యుక్తః స్యాన్నిత్యమాత్మ హితేషు చ.

గృహస్థుడు తెల్లనివస్త్రములను ధరింపవలయును. పరిశుభ్రముగా నుండవలయును. అప్పుడప్పుడు వ్రతాదుల కవసరమయిన ఉపవాసములు స్నానములు మున్నగువానిని తట్టుకొనగలిగి శారీరక మానసిక శక్తిని గల్గియుండవలయును. కారణములేకుండా గోళ్ళను, గడ్డమును, మీసమును పెరగనియకూడదు. వేదాభ్యాసమును వీడరాదు. ఆధ్యాత్మిక చింత గల్గియుండవలయును.

నే క్షేతో ద్యంతమాదిత్యం నాస్తం యంతం కదాచన

నోవస్పష్టం చ వారిష్ఠం న మధ్యం నభసో గతమ్. (4-37)

ఉదయించుచున్న సూర్యుని, అస్తమించుచున్న సూర్యుని చూడకూడదు. గ్రహణము వట్టినప్పుడు కూడ సూర్యుని చూడకూడదు. మధ్యాహ్నసమయమున నెత్తిపై మన్నపుడు కూడ చూడరాదు. నీటిలో ప్రతిబింబించిన సూర్యుని చూడరాదు.

న లింఘయే ద్వత్పతంత్రీం న ప్రథావేచ్ఛ వర్షతి
న చోదకే నిరీక్షిత స్వంరూప మితిధారణా. (4-38)

దూడను కట్టిన త్రాటిని దాటరాదు. వర్షములో పరుగెత్తరాదు.
నీటిలో తన ప్రతిబింబమును చూచుకొనరాదు.

రజసాభిప్లుతాం వారిం నరస్య హ్యుపగచ్ఛతః
ప్రజ్ఞా తేజోబలం చక్షు రాయుశ్చైవ ప్రహీయతే. (4-41)

సోపగచ్ఛే త్రప్రమత్తోపి స్త్రియ మార్తవదర్శనే
సమానశయనే చైవ న శయితతయా సహ. (4-40)

బహిష్ఠయైన స్త్రీని హిందకూడదు. హిందువానికి ప్రజ్ఞ నశించును.
తేజస్సు, బలము, చూపు, ఆయువుకూడ నశించును.

నాశ్చీయా ద్భార్యయాసార్థం నై నామీక్షిత చాశ్చతీమ్
నక్షవతీం జ్వంభవాం వా న చాసీనాం యథాసుఖమ్ (4-43)

భార్యతో కలసి భోజనము చేయరాదు. భార్య భోజనము చేయు
చున్నపు డామెను చూడకూడదు. ఆవులించునపుడు, తుమ్మునపుడు,
స్వేచ్ఛగా విశ్రాంతికై కూర్చున్నపుడుకూడ ఆమెను చూడరాదు.

నాత్నుమద్యాదేకవాసా న నగ్నః స్నానమాచరేత్
న మూత్రం పథికుర్వీత న భస్మనిన గోత్రజే. (4-45)

పైబట్ట లేకుండ భోజనము చేయరాదు. వస్త్రవిహీనుడై స్నానము
చేయరాదు. (నిద్రపోరాదని కూడ స్థలాంతరమున కలదు.) పలుగురు
వడచు దారిలో, భస్మములో, గోశాలలో మూత్రపురీషమును విడువ
రాదు.

న ఫాలకృష్టే న జలే న చిత్వాం నచ పర్వతే
న జీర్ణదేవాయతనే న వల్మీకే కదాచన.

న స సత్వేషు గర్తేషు న గచ్ఛన్నపి చ స్థితః
న సదీతీర మాసాద్య న చ పర్వతమస్తకే.

వాయుగ్ని విప్రమాదిత్యమపః వశ్యం స్తధైవగాః

న కదాచ న కుర్వీత విజ్ఞాత్రస్య చిసర్జనమ్.

తిరస్కృత్యోచ్చ రేతాశ్చం లోష్టవత్రతృణాదినా

నియమ్య ప్రయతోవాచం సంవీతాం గోవగుంతిః.

మూత్రోచ్చార సముత్సర్గం దినా కుర్యా దుదఙ్ముఖః

దక్షిణాభిముఖో రాత్రౌ సంధ్యయోశ్చ యథాదివా.

ప్రత్యగ్నిం ప్రతినూర్యం చ ప్రతినోమోదక ద్విజాన్

ప్రతిగాం ప్రతివాతం చ ప్రజ్ఞానశ్యతి మేహతః.

(4-48 నుండి 52 వరకు)

పాలములోను, నీటిలోను, అగ్నిహోత్రము కొర కేర్పరచిన చితి లోను, పర్వతశిఖరాగ్రమునను, జీర్ణదేవాలయములోను, పుట్టలోను, పురుగు పుట్ర కల నెరదలలోను, బొరియలలోను, నదీతీరమందును మూత్రపురిషోత్సర్జనము చేయరాదు. నడచుచుకాని, నిలబడికాని కూడ చేయరాదు.

అగ్నిని, బ్రాహ్మణుని, వాయువుచే కదలు చెట్లను, సూర్యుని, నీటిని, గోవులను చూచుచు మూత్రపురిషోత్సర్జనము చేయరాదు.

మూత్రపురిషోత్సర్జన సమయమున మాట్లాడరాదు. శరీరమును శిరస్సును వస్త్రముచే కప్పకొనవలయును. ఎంగిలితో నుండరాదు. ఎండుకట్టెలతో కాని, ఎండుగడ్డితో కాని, మట్టిపెల్లతో కాని అప్రదేశమును కప్పవలయును.

పగటిపూట మలమూత్రములను ఉత్తరాభిముఖుడై విడువవల యును; రాత్రి దక్షిణాభిముఖుడుగా నుండవలయును. సంధ్యలయందు పగటియందువలెనే ఉత్తరాభిముఖముగా నుండవలయును. (సంధ్యా సమయములలో మూత్రపురిషోత్సర్జనము చేయకూడదను నిషేధమును ఈ శ్లోకము తుడిచిపెట్టదు. నిషేధమున్నను ఒకవేళ తప్పనిసరిగ చేయ వలసివచ్చుచో ఉత్తరాభిముఖుడుగా చేయవలయునని భావము.)

అగ్నికిని, సూర్యునకును, చంద్రునకును, నీటికిని, బ్రాహ్మణునకును, గోవునకును, గాలికిని ఎదురుగా ఉత్పర్గము చేయువానికి ప్రజ్ఞ నశించిపోవును. రావున అట్లు చేయరాదు.

మృదంగం దైవతం విప్రం మృదం మధు చతుష్పథమ్
ప్రదక్షిణాని తుర్వీత ప్రజ్ఞాతాంశ్చ పవన్సతిన్. (4-49)

ప్రయాణము చేయుచున్న సమయములో దేవతావిగ్రహము, గోవు, బ్రహ్మ కుప్పచేయబడిన మున్ను, బ్రాహ్మణుడు, నేయి, తేనె, చతుష్పథము, సువిఖ్యాతవృక్షము కప్పట్టుచో ప్రదక్షిణము చేయవలయును.

నాగ్నిం ముఖేనోపధమే ప్నగ్నాం నక్షీతచ త్రియమ్
నామేధ్యం ప్రక్షిపేదగ్నా నచ పాదౌ ప్రతాపయేత్. (4-50)

నిప్పును నోటితో ఉదకూడదు; వస్తుంహితయైన స్త్రీని చూడకూడదు. అమేధ్యమును అగ్నిలో వేయరాదు. కాళ్ళను నిప్పుతో కాచుకొనరాదు.

అథ స్థాన్తోపదధ్యాచ్చ న చైవ మభిలంఘయేత్
న చైవం పాదతః తుర్యాన్న ప్రాణాబాధ మాచరేత్. (4-51)

మంచంక్రింద నిప్పుకుంపటి నుంచరాదు. నిప్పును దాటకూడదు. వందుకొని ఆశ్చదిక్కున నిప్పు నుంచుకొనరాదు. ప్రాణమునకు బాధ తెచ్చు వనిని చేయరాదు.

నాశ్నీయా త్పంధివేళాయాం న గచ్ఛేన్నాపి సంవిశేత్
చైవ ప్రవిభీద్భూమిం నాత్మనోప హరేత్ప్రణమ్.

సాయంప్రాతవ్సంధ్యా సమయములలో ఆహారము తీసికొనరాదు; ఎక్కడికి వెళ్ళకూడదు; ఊరక గీతలు గీయరాదు; తన మెడలోని పూల దండను తానే తీసివేయకూడదు. (ఎవరిచేత నై నను తీయించుకొనవలయును.)

స్తోతః సుప్యాచ్ఛాన్యగేహే శ్రీయాంసం న ప్రబోధయేత్
సోమస్యయా లభిభాషిత యుజ్ఞం గచ్ఛేన్న చావృతః. (4-52)

పాడువడిన యింటిలో ఒక్కడును నిద్రింపరాదు. తనకంటె గొప్ప వారిని నిద్రనుండి సాధారణముగ లేవరాదు. బహిష్కృతితో మాట్లాడరాదు. యజ్ఞమునకు ఋత్విక్తుగా నుండవలసినదని ఆహ్వానింపబడకుండ ఆర్త్విజ్ఞానంతో వెళ్ళరాదు. (యజ్ఞమును దర్శించుటకు పిలుపు అక్కర లేదు.)

న వారయేధ్గాంధయస్తీం న చా వక్షీత కస్యచిత్
న దిపింద్రాయుధం దృష్ట్వా కస్య చిద్ధర్మయేద్బుధః.

ఆవుదూడ పాలు కుడుచుచుండగా అడ్డకూడదు; ఎవరికిని చెప్పకూడదు. ఆకాశమున ఇంద్రధనుస్సును చూచి యింకొకరికి చూపకూడదు.

న భుంజీతోద్ధృతస్నేహం నాతిసౌహిత్య మాచరేత్
నాతివ్రగే నాతిసాయం న సాయం ప్రాతరాశితః

తెలకపిండి తినకూడదు. ఆహారమును ఎక్కువగా తినకూడదు. (జఠరములో సగము మాత్రమే ఆహారమును నింపవలయును. నాల్గవ వంతును నీటితో నింపవలయును. మిగిలిన నాల్గవభాగమును వాయు సంచారమునకు విడిచిపెట్టవలయునని విష్ణుపురాణము చెప్పుచున్నది.) సూర్యోదయ సూర్యాస్తమయములయందు భోజనము చేయరాదు. ఉదయము ఎక్కువగా తిన్నచో సాయంకాల భోజనము మానవలయును.

న కుర్వీత వృధాచేష్టాం న వార్యం జలినా పిబేత్
నోత్సంగే భక్షయే ద్భక్ష్యాన్న జాతుస్యా త్కుతూహలీ. (4-83)

వ్యర్థమైనపనులు చేయరాదు. (అనగా తాను చేయువని ధర్మము నకో ధర్మవిరుద్ధములు కాని అర్థకామములకో ఉపయోగించునదిగా నుండ వలయును.) అంజలితో నీరు త్రాగరాదు. ఏ వస్తువును ఒడిలో పెట్టుకొని తినరాదు. తన కక్కరలేని విషయములను తెలిసికొనవలయునను కుతూహల నుండికూడదు.

ఉపాసహాచ వానశ్చ ధృతమన్వైర్ను ధారయేత్
ఉపవీత మలంకారం స్రజం కరక మేవచ. (4-84)

ఇతరులు ధరించి విడిచిన పాదరక్షలను వస్త్రమును యజ్ఞోపవీతమును అలంకారమును పుష్పమాలను కమండలమును ధరింపరాదు.

వినీతైస్తు ప్రజేన్నిత్య మాశుగైర్లక్షణాన్వితైః

పర్వరూపోప సంపన్నైః ప్రతోదేనా తు దన్భృశమ్. (6-68)

బండిమీద వెళ్ళవలసినచో చెప్పినట్లు వినునట్టియు, వేగముగా నడచునట్టియు, శుభలక్షణములు గల్గినట్టియు, చక్కని రంగు దూవము గల్గినట్టియు, ఎద్దులను పూనిన బండిమీద వెళ్ళవలయును. ఎద్దులను కొట్టి పీడించకూడదు.

బాలాతపః ప్రేతధూమో వర్షం భిన్నం తథాసనమ్

నచ్చింద్యాన్నఖలోమాని దస్తైర్నోత్పాటయే న్నఖాన్.

లేత ఎండ, శవధూమము, విరిగిపోయిన ఆసనము - ఇవి తగవు. ఎప్పుడుపట్టిన నప్పుడు తలవెంట్రుకలను, గోళ్లను త్రుంపి వేయుచుండ రాదు. దంతములతో గోళ్లను కొఱకరాదు.

లోష్ఠమర్దీ తృణచ్ఛేదీ నఖఖాదీచయో నరః

సవినాశం వ్రజత్యాశు సూచకో ఒశుచిరేవచ. (4-71)

ఊరక మట్టిని మర్దించువాడు, గడ్డివరకలను త్రుంచువాడు; చేతి గోళ్లను తినువాడు, ఎదుటివానిలో ఉన్నదోషములను కాని లేనిదోషములను కాని వెల్లడించుచుండువాడు, శుభ్రత లేనివాడు - వీరు శీఘ్రముగా వినాశము పొందుదురు.

అద్వారేణ చనాతీయా ధ్వామంవా వేశ్మవా ఒవృతమ్

రాత్రౌ చ వృక్షమూలాని దూరతః పరివర్జయేత్. (4-73)

ప్రాకారము గల్గిన గ్రామమును గాని ఇంటిని కాని ద్వారముగుండ ప్రవేశింపవలయునే కాని ప్రాకారము దాటి ప్రవేశింపకూడదు. రాత్రు లందు చెట్లక్రింద నుండరాదు, దూరముగా నుండవలయును.

అధితిష్ఠేన్న కేశాంస్తు నభస్మాస్థి కపాలికాః

న కర్పాసాస్థి న తుషాన్ దీర్ఘమాయుర్జి జీవిషుః, (4-78)

ద్విర్భూతము బ్రదుకగోరువాడు కేశములను, భస్మమును, ఎముకలను, కుండపెంకులను, దూదినీ, ధాన్యపు ఊకను త్రొక్కరాదు.

న సంహతాభ్యాం పాణిభ్యాం కంఠాయేచాత్మనః శిరః
న స్పృశేచ్చైవత దుచ్ఛిష్టో న చ స్నాయాద్వివా శిరః. (4-73)

రెండు చేతులతోను తల గోకికొనకూడదు. ఎంగిలిచేతులతో తలను ముట్టుకొనకూడదు. శిరస్సును విడిచి కేవలము. కంఠస్నానము చేయరాదు. (శిరఃస్నానము అరోగ్యభంగకరమైనపుడు కంఠస్నానము చేసియే తర్వానుస్థానము చేసికొనవచ్చునని జాబాలి వచనము.)

నాక్షైః క్రిడేత్కదాచిత్తు స్వయంనోపాన హాహరేత్
శయనస్థో న భుంజీత న పాణిస్థం న చాపనే. (4-74)

ఎప్పుడును పాచికలు (జూదము) ఆడకూడదు. వరిహాసము కొరకుకూడ ఆడకూడదు. పాచరక్షణనుచేరితో మోసికొనిపోరాదు. ప్రక్కమీద కూర్చుండి యేమియు తినరాదు. ప్రితిలో భోజనస్తువును పెట్టుకొని కొంచెము కొంచెముగా తినుచుండుట కూడదు. అసనముమీద పెట్టుకొని యే వస్తువును తినరాదు.

సర్వం చ తిలసంబద్ధం సాధ్యాదస్తమితే రవా
న చ నగ్నశ్శయ్యాదీశా న చోచ్ఛిష్టః క్వచిద్వ్యజేత్. (4-75)

రాత్రిపూట నువ్వులతో గూడిన యే వస్తువును భుజింపరాదు. వస్త్రవిహీనుడై శయనింపరాదు. ఎంగిలితో నెక్కడకును వెళ్ళరాదు.

ఆర్ద్రపాదస్తు భుంజీత సార్ద్రపాదస్తు సంవిశేత్
ఆర్ద్రపాదస్తు భుంజానో దీర్ఘమాయు రవాప్నుయాత్. (4-76)

తడిగానున్న కాళ్ళుగలవాడై భోజనము చేయవలయును. దాని వలన దీర్ఘాయువు కలుగును. తడికాళ్ళతో వగుడుకొనరాదు.

భోజనవిధి

ఉపస్పృశ్య ద్విజోనిత్య మన్ననుద్వాన్నమాహారః
భుక్త్వాచోప స్పృశేత్పస్య గడ్ఘిణానిచ సంస్పృశేత్. (2-53)

బ్రాహ్మణుడు భోజనమునకు పూర్వమునను, వరమందును ఆచమనము చేసి ఉదకముతో శిరస్సులో మున్న ప్రాణచక్షుఃశ్రోత్రాదీంద్రియములను స్పృశింపవలయును.

పూజయే దశనం నిత్య మద్యాచైవ తదకుత్సయన్

దృష్ట్వా హృష్యేత్ప్రసేదేచ్ఛ ప్రతిసందేచ్ఛ పర్వకః.

పూజితం హ్యశనం నిత్యం బలమూర్ఛం చ యచ్ఛతి

అపూజితం తు తద్భుక్తముభయం నాశయేదిదమ్. (2-54, 55)

ఎల్లప్పుడును అన్నమును పూజింపవలయును; నిందింపకూడదు. అన్నమును చూచి సంతోషమును, ప్రసన్నతను పొందవలయును, అభినందింపవలయును. (ఈ యన్నమువలన ప్రాణధారణ సాధ్యమగుచున్నదను భావము నుంచుకొనవలయునని ఆదిత్యపురాణము చెప్పుచున్నది. ఈ భావమే ప్రాణాహతుల రూపముగా శిష్టాచారములో వ్యక్తమగుచున్నది. దేవతానివేదితము కాకుండ అన్నము భుజింపరాదని స్థలాంతరమున చెప్పబడినది.) పూజింపబడినదియై అన్నము బలమును సామర్థ్యమును ఇచ్చును. పూజింపబడనిదై యా రెంటిని నాశనము చేయును.

సోచ్ఛిష్టం కన్య చిద్దద్యా న్నాద్యాచైవ తథాస్తరా
న చైవాత్యశనం కుర్యా న్నచోచ్ఛిష్టః క్వచిద్వజేత్.

అనారోగ్య మనాయుష్య మస్వర్గ్యం చాతి భోజనమ్

అపుణ్యం లోకవిద్విష్టం తస్మాత్తత్పరి వర్ణయేత్. (2-57, 58)

ఎంగిలి ఎవరికిని పెట్టకూడదు. వగడి భోజనమునకును రాత్రి భోజనమునకును నడుమ భుజింపకూడదు. ఎక్కువ భుజింపకూడదు. అతి భోజనము ఆయురారోగ్యములకు భంగకరము. స్వర్గప్రతిబంధకము, పాపావహము, లోకగర్హితము. ఎంగిలితో నెక్కడకును వెళ్ళకూడదు. ఎంగిలితో నుండి బ్రాహ్మణుని, గోవును, అగ్నిని తాకరాదు. మరియు సూర్యుడంద్రుడైనక్షత్రాదులను చూడరాదు. (4-42)

యద్వేష్టిత శిరాభుంక్తే యద్భుజ్జేఢ్ఢ దక్షిణాముఖః

సోపానతక్కుశ్చ యద్భుజ్జేఢ్ఢత ద్వైరక్షాంసి భుంజతే. (3-238)

తలకు గుడ్డకట్టుకొనికాని, కాలిజోడుతోకాని భుజింపరాదు. దక్షిణాభి ముఖముగా భుజింపరాదు. (తూర్పు ముఖముగా భుజించుట మంచిది.) బ్రాహ్మణు అన్నము తినుచుండగా పంది కాని, కోడి కాని, కుక్కకాని, బహిష్టప్త్రీ కాని, నపుంసకుడు కాని చూడకూడదు. అన్నము పంది వాసన చూచుచో చెడిపోవును. కోడియొక్క రెక్కల గాలి తగులుచో చెడును. కుక్క చూపువడుచో చెడును.

అభక్ష్యములు

అశునం గుంజనం చైవ వలాండుం కవికానిచ

అభక్ష్యాణి ద్విజాతీనా మమేధ్య ప్రభవానిచ. (5-5)

వెల్లుల్లి, నీరుల్లి, చిన్నఉల్లి, కుక్కగొడుగులు, అమేధ్యములో పెరిగిన కూరలు వీనిని తినకూడదు; ముఖ్యముగా బ్రాహ్మణులు తిన కూడదు.

లోహితాన్ వృక్షనిర్వాసాన్ వృశ్చనప్రభవాంస్తథా

సేలుం గవ్యం చ పేయూషం ప్రయత్నేన వివర్ణయేత్.

చెల్లయొక్క ఎల్లని జిగురును, చెల్లకు నాటుపెట్టగా వచ్చిన ఏ రంగు జిగురునైనను తినకూడదు. అడవిమెంతి, అవుజున్ను కూడ అభక్ష్యములు.

సముత్పత్తిం చ మాంసస్య వధబంధౌ చ దేహేనామ్

ప్రసమీక్ష్య నివర్తేత సర్వమాంసస్య భక్షణాత్. (5-49)

ప్రాణిహింస వలననేకాని మాంసమురాదని తెలిసికొని ప్రాణులకు వధబంధములను గల్గించుట యెంత పాపమో గ్రహించి మానవుడు సర్వ మాంసములను పరిత్యజింపవలెను.

అనిర్దశాయా గోఃక్షీర మౌష్ణమైక శవం తథా

అవికం సంధిసీక్షీరం వివత్సాయాశ్చ గోః పయః. (5-8)

ఈనిన వదిదినముల లోపున గోవుయొక్కయు, ఒంటెయొక్కయు గొట్టెయొక్కయు పాలను త్రాగరాదు. ఎదవోయిన పశువుయొక్కయు, దూడ చనిపోయిన గోవుయొక్క పాలనుకూడ త్రాగరాదు.

అరణ్యనాం చ సర్వేషాం మృగాణాం మాహిషం వినా
ప్రీక్షీరం చైవ వర్జ్యాని సర్వశుక్తాని చైవ హి. (5-9)

పులుపెక్కు నంతకాలము అగి అరణ్యకపశువు పాలను త్రాగరాదు. మానుషీక్షీరమునకు కూడ ఈ నిషేధము వర్తించును. గేదెపాలకు వర్తించదు.

సంవత్సరస్యైకమపి చరేత్కృచ్ఛం ద్విజోత్తమః
అజ్ఞాతభుక్త శుద్ధ్యర్థం జ్ఞాతస్య తు విశేషతః. (5-21)

తెలియకుండగనే తినకూడని వస్తువులను తినుట సంభవించ వచ్చును. కావున బ్రాహ్మణుడు సంవత్సరమున కొకసారి కృచ్ఛప్రాజాపత్య వ్రతమును చేసికొనవలయును. తెలియబడిన అన్నదోషమునకు శాస్త్రోక్త ప్రాయశ్చిత్తములను చేసికొనవలయును.

అభోజ్యమన్నం నాత్మవ్య మాత్మనః శుద్ధిమిచ్ఛతా
అజ్ఞానభుక్తం తూత్తార్యం శోధ్యం వా ప్యాశుశోధనైః. (11-180)

పరిశుద్ధిని కోరువాడు అభోజ్యమన్నమును తినరాదు. ఒకవేళ తెలియక తిన్నచో పమనము చేసికొనవలయును. అది సాధ్యము కానిచో పెంటనే ప్రాయశ్చిత్తము చేసికొనవలయును. చండాల దృష్టాన్నమును, అవరవర్ణపుష్టాన్నమును కూడ అభోజ్యములని మనువు చెప్పినాడు. (3-239)

పంక్తిబాహ్యత

అపాంక్తదానేయో దాతుర్భవ త్యుర్ధ్వసలోదయః
దైవేహవిషిపిత్ర్యే వా తత్ప్రవక్ష్యామ్య శేషతః. (3-199)

సత్పురుషులతో కలిసి పంక్తిలో భోజనము చేయుటకు అర్హులైన వారు కొందరు కలరు. వారు సాధారణ సమయములలోనే సహపంక్తి

భోజనమున కనర్హులు. అట్టివారికి దై వపితృత్వకర్మలలో భోజనము పెట్టుట నురింత నిషిద్ధము (3-70). అన్నకు వివాహముకాకుండ తాను వివాహము చేసికొన్నవాడు, మద్యపానాదులు చేసినవాడు, క్షుప్తరోగి, అతికోపస్వభావము కలవాడు, శత్రువు, చేటగాడు మున్నగువారు అపాంక్తియులు.

పంక్తి పావనులు

అగ్ర్యా స్సర్వేషు వేదేషు సర్వప్రవచనేషు చ

శ్రోత్రియాన్వయ జాతైశ్చ విజ్ఞేయాః పంక్తి పావనాః. (8-184)

బ్రాహ్మణుల భోజనపంక్తిలో అపాంక్తియులు తెలియబడకుండ గానే యుందురేమో యను శంకతో పంక్తి పావనులను కూర్చుండబెట్టుట మంచిది. పంక్తిని పవిత్రము చేయగల వారెవరనగా చతుర్వేదములలోను, తదర్థప్రవచనములను శ్రేష్ఠులు, శ్రోత్రియపంశములో పుట్టినవారు, త్రిదాచికేతమను వేదభాగమును చక్కగా అధ్యయనము చేసినవారు, అగ్నిహోత్రి, త్రిసువర్ణపాఠకుడు, షడంగవేత్త, బ్రాహ్మవినాహము వలన జన్మించినవాడు, మూరేంద్ర వయస్సు గలవాడు, సహస్ర గోదానము చేసినవాడు. ఇటు చెప్పబడిన లక్షణములు వేదాధ్యయన సంపత్తితో కూడుకొన్నప్పుడు మాత్రమే పంక్తి పావనత్వమును కల్గించును.

స్పృశింపరాని అవయవములు

ఊర్ధ్వం నాభేర్యానిఖాని తాని మేధ్యాని సర్వశః

యాన్యథస్తాన్య మేధ్యాని దేహాచైవ మలాశ్చ్యుతాః (9-34)

అనాతురః స్వానిఖాని న స్పృశేద నిమిత్తతః

రోమాణి చ రహస్యాని సర్వాజ్యేవ విపర్వయేత్. (4-144)

నాభికి పై నున్న అవయవములన్నియు పవిత్రములు. కావున వానిని స్పృశించినను అపరిశుద్ధి కలుగదు. నాభికి క్రిందిభాగములు అపరిశుద్ధములు. వానిని స్పృశించుచో అపరిశుద్ధి కలుగును. దేహము మండి వచ్చు మలములన్నియు అపరిశుద్ధములు.

అపోగ్యముగా మన్నవాడు కేశములను, నేత్ర త్రోత్రాదీంద్రియములను అకారణముగా స్పృశింపరాదు.

సంధ్యానిద్ర కూడదు

సూర్యేణ హ్యభినిర్ముక్తః శయానో భృదితశ్చయః

ప్రాణశ్చిత్త మ కర్వాణో యుక్తః స్యాన్నహతై నసా. (2-21)

సూర్యోదయ సూర్యాస్తమయములందు నిద్రపోవువాడు మహాపాపము పొందును. అట్టివాడు ప్రాణశ్చిత్తము చేసికొననలయును.

శుద్ధికరములు

సర్వేషామేవ శౌచసా మర్థశౌచం పరం స్మృతమ్

యో ల్లభ్యచిద్ధి స శుచిత్వమృద్ధ్వారి శుచిత్వచిః. (5-106)

అన్నివిధములైన శౌచముకంటె అర్థశౌచము గొప్పది. (అనగా అన్యాయమార్గముచేర ధనము సంపాదించకుండుట సర్వోత్తమమైన శౌచమును కల్గించును) ధననిషయములో తుచియైనవాడే నిజముగా శుచియైనవాడు. మన్ను, నీరు మున్నగు నానీతో తోముకొనుటవలన కల్గిన పరిశుద్ధి యంత గొప్పదికాదు.

అగ్నిర్లాత్రాణి శుద్ధ్యన్తి మనః సత్యేన శుద్ధ్యతి

విద్యాతపోభ్యాం భూతాన్మా బుద్ధిర్జ్ఞానేన శుద్ధ్యతి. (5-107)

మాలిన్యము పొందిన శరీరము నీటిచే పరిశుద్ధ మగును. మురికి సంపర్కముగల నది వేగముగా ప్రవహించుటవలన శుద్ధమగును. మనస్సు సత్యముచేత శుద్ధమగును. జీవాత్మ బ్రహ్మవిద్యచేతను తపస్సుచేతను శుద్ధి పొందును. బుద్ధి జ్ఞానముచేత శుద్ధ మగును.

జ్ఞానం తపోఽగ్నిరాహరో హృన్ననో వార్యపాంశసమ్

వాయుః కర్మార్కకాలౌ చ శుద్ధేః కర్మాణి దేహినామ్. (5-108)

బ్రహ్మజ్ఞానము అంతఃకరణమునకు శుద్ధిని గల్గించును. తపస్సు వేదవిదులు మున్నగువారికి శుద్ధిని కల్గించును. అగ్ని మైలపడిన,

కుండలు మున్నగువానికి శుద్ధిని కల్పించును. దేవతలకు అర్చింపగా మిగిలిన హవిస్సు భక్షించువారికి శుద్ధిని కలిగించును. మంచిమనస్సు వాళ్లు నకు వవిశ్రత కల్పించును. నీరు బహువస్తువులకు శుద్ధిని కల్పించును. అలుకుట నేలకు శుద్ధిని గల్పించును. అవవిశ్రులై బోయినవారికి కొన్ని కర్మానుష్ఠానములు శుద్ధిని కల్పించును. కాలము గడచుట కూడ కొన్నిటికి శుద్ధిని కల్పించును. కాలము, కొన్నివిధములైన వాయువులు వీచుటకూడ శుద్ధిని గల్పించును. కొన్ని సందర్భములలో సూర్యసందర్శనము శుద్ధిని కల్పించును.

క్షాంత్యాశుద్ధ్యంతి విద్వాంసో దానేనా కార్యకారిణః

ప్రవృన్నపాపా జప్యేన తవసా వేదవిత్తమాః. (5-107)

విద్వాంసులు ఓర్పుచేత పరిశుద్ధులగుదురు. కూడనిపనులు చేయువారు దానమువలన కొంతవరకు శుద్ధిని పొందుదురు. అట్లే రహస్య పాపములు చేసినవారు మంత్రజపములవలన శుద్ధిని పొందుదురు.

నిర్లేపం కాంచనం ఖండ మద్భిరేవ విశుద్ధ్యతి

అబ్జమశ్మమయం చైవ రాజతం చా మవస్కృతమ్. (5-112)

ఉచ్చిష్ట మంటుకొనకున్నచో బంగారము, శంఖము, రాళ్లు, వెండి వీనికి సంబంధించిన వస్తువులు నీటితో కడుగుటవలననే శుద్ధిని పొందును (ఉచ్చిష్ట మంటుకొన్నను, మసిపట్టినను వెండి, బంగారములు నీటితోను నివృతోను శుద్ధి పొందును.)

ద్రవ్యాణాం చైవ సర్వేషాం శుద్ధిరుత్పవనం స్మృతమ్

ప్రోక్షణం సంహతానాం చ దారవాణాం చ తక్షణమ్. (5-115)

కాకి, కోడి మున్నగువానిచే స్పృశింపబడిన ఘృతాదితైలములకు కుశలతో ఉత్పవనము చేయుటవలన శుద్ధి కలుగును. శయ్య మున్నగు వానికి శుద్ధి కలుగవలెనన్నచో నీటిని చల్లవలయును. కట్టతో చేయబడిన వానికి ఎక్కువ మాలిన్యమంటుకొన్నచో పై భాగమును చెక్కివేయుట వలన శుద్ధి కలుగును. (వస్త్రములను నీటితో తడుపుటవలన శుద్ధి కలుగునని స్థలాంతరమున చెప్పబడినది.)

విఙ్ముత్రోత్సర్గ శుద్ధ్యర్థం మృద్వాద్యదేయ మర్థవత్

దై హికానాం మలానాం చ శుద్ధిమ ద్వాదశస్వపి. (5-137)

మలమూత్రములను విడిచిన పిమ్మట ఆ యవయవములను మట్టితోను, నీటితోను శుద్ధిచేయవలయును. (దేహమునుండి బయటకు వచ్చు చెమట మున్నగు మిగిలిన వది మలములతోను రక్తము మున్నగు వానికి మృద్వారల రెండింటితోను శ్లేష్మము మున్నగువానికి కేవలము నీటితోను శుద్ధి కలుగును.)

కృత్వా మూత్రం పురీషం వ్యాఖ్యానాదాంత ఉపస్సృశేత్

వేదమధ్యేష్యమాణశ్చ అన్నమశ్చంశ్చ సర్వదా. (5-138)

మలమూత్రముల యనంతరము పైని చెప్పబడినట్లు శౌచమును చేసికొని ఆచమనము చేసి నేత్రములను, శ్రోత్రములను, నాసికారంధ్రములను స్పృశింపవలయును. వేదాధ్యయనము చేయుటకును, భోజనమునకును పూర్వము కూడ ఇట్లే చేయవలెను.

నిద్రనుండి లేచిన పిమ్మట, తుమ్మిన పిమ్మట, భోజనమునకు పిమ్మట, నిష్ఠివనమునకు పిమ్మట, నీరు త్రాగిన పిమ్మట ఆచమనము చేయవలయును.

స్నానము

న స్నాన మాచరేద్భుక్త్వా నాతురో న మహానిశి

న వానిశిః సహజస్రం నావిజ్ఞాతే జలాశయే. (4-129)

భోజనము చేసిన పిమ్మట స్నానము చేయకూడదు. రోగియై స్నాన మాచరించకూడదు; అర్ధరాత్రియందు స్నానము చేయకూడదు. హెచ్చుగా వస్త్రములు వేసికొని స్నానము చేయరాదు. పరిచితముకాని చెరువులో స్నానము చేయకూడదు.

నదిషు దేవఖాతేషు తటాకేషు సరస్సు చ

స్నానం సమాచరేన్నిత్యం గర్తవ్యవ్రతసజేషు చ. (4-203)

నదులయందును, దేవతలచే నిర్మింపబడిన శ్రవణములందును, సరస్సులయందును, ఇతర జలాశయములయందును స్నానము చేయవలయును.

ఒట్టు పెట్టుకొనకూడదు

న వృధాశవధం కుర్యాత్ స్వల్పే ఒప్యర్థే నరో బుధః

వృధా హి శవధం కుర్వన్ ప్రేత్యచేహ చ నశ్యతి. (8-111)

వ్యర్థముగా ఒట్టు పెట్టుకొనకూడదు; చిన్నవిషయములకు గూడ ఒట్టు పెట్టుకొనకూడదు. అట్లు పెట్టుకొనుచో ఇహపర లోకములలో హాని గల్గును.

మాంగల్యకరములు

మంగళాచార యుక్తానాం నిత్యం చ ప్రయతాత్మనామ్

జపతాం జుహ్వతాం చైవ వినిపాతో న విద్యతే. (4-146)

అభీష్టకార్యసిద్ధి కొరకు గోరోచనాది ధారణము గావించుట, గురు సేవాది సదాచారములను గల్గియుండుట, ఇంద్రియ నిగ్రహమును, ఖావ్యభ్యంతర శౌచమును గల్గియుండుట, గాయత్ర్యాది జపము గావించుట, శాస్త్రీయమైన హోమము నాచరించుట - ఈ ధర్మములందుండు వారికి ఎన్నటికిని పతనము కలుగదు.

జీవితములో ఆశాభంగములు కలిగినను, దారిద్ర్యాదు అనుభవించవలసి వచ్చినను “ఇక నా బ్రతుకు ఇంతియే” యని మానవుడు నిరుత్సాహపడి తన్ను తా నవమానించుకొనరాదు. యావజ్జీవము శుభమును గోరుచు ఆది తనకు దుర్లభము కాదను భావముతో నుండవలయును.

నాత్మాన మపమన్యేత పూర్వాభిరసమృద్ధిభిః

అమృత్యోః శ్రియమన్విచ్ఛన్ నై వాం మన్యేత దుర్లభమ్. (4-137)

పూర్వాహ్లా కర్తవ్యములు

మైత్రం ప్రసాధనం స్నానం దంతధావన మంజనమ్

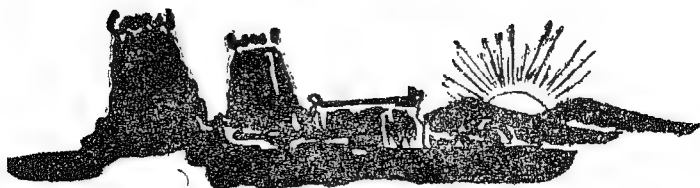
పూర్వాహ్లా వీవ కుర్వీత దేవతానాం చ పూజనమ్. (4-152)

స్నానము, మలోత్పర్జనము, అలంకారము, దంతధావనము, కాటుక పెట్టుకొనుట, దేవతాపూజనము - వీటిని బ్రాహ్మదీపాటనే చేయవలయును. (మధ్యాహ్నమునకు పూర్వముననే చేయవలయును.)

ఇట్టి సదాచారము లెన్నియో మనుస్మృతిలోను, ఇతర స్మృతులలోను కన్పట్టుచున్నవి; వీటిని పాటించుటచే శుభప్రాప్తి, అశుభనివారణము కలుగును. అచారములకు కాని అనాచారములకు కాని చెప్పబడిన శుభాశుభఫలములు సమగ్రములని తలంపరాదు. చెప్పబడని ఫలములు కూడ నుండును. కొన్నిపట్ల శుభాశుభఫలములు నిర్దేశింపబడవు కూడ. సదాచారములకు రజస్త్ర మోగుణములను తగ్గించి సత్త్వగుణమును వృద్ధి నొందించు స్వభావము కలదు. అట్లే దురాచారములకు సత్త్వగుణమును తగ్గించి రజస్త్ర మోగుణములను పెంచు స్వభావము కలదు. ఎంత అప్రధానులుగా పైకి కన్పట్టువానికైనను ఈ అక్షణము కలదు. వెను వెంటనే గాని, చిరకాలమునకు కాని సుఖమఃఖరావ ఫలము వీనికి గలుగును. దృశ్యఫలమే ఫలమని తలంపరాదు. మరియు దృశ్యఫలములు కూడ అన్నియు మనకు దృష్టములగుట లేదు. గ్రహణసమయములలో సూర్యుని చూడరాదని మనువు నిషేధించినాడు (4-37). గ్రహణసమయములలో సూర్యుని చూచుటవలన అంధత్వము రావచ్చునని ఆధునిక విజ్ఞాననిష్ఠాతులు చెప్పుచున్నారు. వీరి సంగతిని కనిపెట్టక పూర్వము మనువచనము అప్రమాణమును, కనిపెట్టిన తర్వాత ప్రమాణమునుకాదు. మనము ఫలమును కనిపెట్టగలుగుటతోను, కనిపెట్టజాలక పోవుటతోను నిమిత్తము లేకుండ స్మృతివచన మెప్పుడును శ్రేయస్సాధకమే యగును.

రాత్రులందు చెట్లక్రింద నుండరాదనియు, దూరముగా నుండవలయుననియు మనుస్మృతి చెప్పుచున్నది (4-37). ఈ విషయములో ఆధునికవిజ్ఞాన మిట్లు చెప్పుచున్నది. పగటిపూట చెట్లు బొగ్గుపులుసుగాలిని పీల్చి ప్రాణవాయువును విడచును. కావున చెట్లనందమును మానవునిమండి బయటకువచ్చు బొగ్గుపులుసుగాలి వలన మనుష్యులకు వానికి పుష్కలముగా ప్రాణవాయువు లభించును. రాత్రులందు వృక్షములు ప్రాణవాయువునే పీల్చుకొనుచు, బొగ్గుపులుసుగాలిని విడుదలచేయుటకు

విడచును. కావున చెట్టువద్దమండుట వగటిపూట లాభకరము; రాత్రిపూట హానికరము. ఇట్లు మనుషచనమును సైన్సు సమర్థించుచున్నను, ఈ సమర్థముమీదనే మనుషచన ప్రామాణ్య మాధారవడియున్నదని తలంపరాదు. సైన్సు ఈ పంగతిని కనిపెట్టుటకు పూర్వమునను మనుషచనము శిరోధార్యమే; నేడును శిరోధార్యమే. అట్లే మనువు చెప్పిన సమస్త ధర్మములు మనము వాని ఔచిత్యానాచిత్యములను తెలిసికొనగల్గినను, తెలిసికొనజాలక పోయినను ప్రమాణములే యగును.

4. ఆధ్యాత్మిక సాధనలు

మనువు ప్రదర్శించిన కల్యాణమార్గము ఐహికముష్మిక సుఖ ప్రాప్తకము మాత్రమే కాక ఆత్మవికాసహేతువుకూడ నని గుర్తింపదగును. అంతఃకరణమును నిర్మలము గావించుకొనుటకును, మోక్షార్హతను చేకూర్చుకొనుటకును మానవు డవలంబింపవలసిన సాధనముల ననేకము లను మనువు నిర్దేశించినాడు. మచ్చునకు కొన్నింటిని సమీక్షింతము.

ఇంద్రియ నిగ్రహము

ఇంద్రియాణాం ప్రసంగేన దోషమృచ్ఛ త్యనంశయమ్

సన్నియమ్య తు తాన్యేన తతః సిద్ధిం నియచ్ఛతి. (2-83)

త్వగింద్రియమును స్పర్శమీదకును, నేత్రేంద్రియమును రూపము మీదకును, శిష్టేంద్రియమును రుచిమీదకును, ఘ్రాణేంద్రియమును వాసనమీదకును, శ్రోత్రేంద్రియమును శబ్దముమీదకును, ఆసక్తితో ప్రసరింపజేయుట వలనను, మనస్సును చవలముగ మంచుకొనుట వలనను మానవుడు తప్పక దోషమును పొందును. వానిని నిగ్రహించుకొనుచో ఉత్తమపురుషార్థసిద్ధిని మోక్షమును గూడ పొందగలుగును.

న జాతుకామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి

హవిషా కృష్ణపర్త్వేన భూయ ఏవాఖివర్ధతే. (2-94)

భోగముల ననుభవించుట వలన కోరిక చల్లారదు; పైగా వృద్ధి పొందుచునే యుండును. అగ్నిహోత్రములో హవిస్సును వేయుటవలన అగ్ని అరిపోవుటకు బదులుగా వృద్ధియే చెందును గదా :

యశ్చైతాన్ ప్రాప్నుయాత్సర్వాన్ యశ్చైతాన్ స్కేవలాం స్త్యజేత్
ప్రాపవాత్సర్వ కామానాం పరిత్యాగో విశిష్టతే. (2-95)

ఒకడు కోరిన భోగముల నన్నిటిని పొందవచ్చును; మరొకడు అన్ని భోగములవట్లను ఉపేక్షాభావముతో నుండవచ్చును. ఆ పొందిన

వానికంటె ఈ యుపేక్షాభావము గలవాడు గొప్పవాడు. భోగములను పొందుటకంటె వాని నుపేక్షించుట యొక్కువది. ఏలయన భోగములను పొందినవాడు వానిని అనుభవించు సాధనములను సంపాదించుకొనుటలో క్లేశపడవలసి యుండును. మరియు ఆ భోగములు ముగిసిపోవునపుడు దుఃఖమును పొందును. భోగముల నుపేక్షించువానికి ఈ బాధ లేదు. వా డెల్లప్పుడును ప్రశాంతముగానే యుండును.

న తథై తాని శక్నోతి సన్నియన్తు మనేవయా

విషయేషు ప్రజాష్టాని యథా జ్ఞానేన నిత్యశః. (2-96)

విషయామభవములో నున్న ఇంద్రియములను నిగ్రహించుటకు రెండు మార్గములు కలవు.

1. ఇంద్రియములను విషయముల చెంతకు పోనీయకుండుట,
2. విషయభోగములు క్షణికము లనియు, శరీరము అస్థి రక్త మజ్జాది మయమనియు నిరంతరము భావించుచుండుట. ఈ రెండవదానివలన నిగ్రహింపబడినంతగ నింద్రియములు మొదటిదానివలన నిగ్రహింపబడవు. ఏలయన, విషయములు దగ్గరలేకపోయినను మనస్సు వానికై పరితపించుట సంభవించును. జ్ఞానమువలన విషయములపట్ల మనస్సులో కూడ ఉపేక్షాభావ మేర్పడును.

వేదాస్త్రిగశ్చ యజ్ఞాశ్చ నియమాశ్చ తపాంసి చ

న విప్రదుష్టభావస్య సిద్ధిం గచ్ఛంతి కర్హిచిత్. (2-97)

వేదములు, త్యాగము, యజ్ఞములు, నియమములు, తపస్సులు - ఇవి భోగాభిలాషచే దూషితమైన మనస్సుగల వానికి ఫలించవు.

శ్రుత్వా స్పృష్ట్యాచ దృష్ట్యాచ భుక్త్వా ప్రహత్యాచ యో నరః

న హృష్యతి గ్లాయతి వా సవిజ్ఞేయో జితేంద్రియః. (2-98)

శబ్దములను వినుచును, వస్తువులను స్పృశించుచును, రూపములను చూచుచును, రుచుల నాస్వాదించుచును, వాసనల నాప్రహణించుచును గూడ ఏ మానపుడు సంతోషించడో, బాధపడడో వాడు జితేంద్రియుడుగా తెలియదగినవాడు.

ఇంద్రియాణాం తు సర్వేషాం యద్యేకం క్షరతీంద్రియమ్
తే నాస్యక్షరతి ప్రజ్ఞా ధృతేః పాదాదివోదకమ్. (2-99)

త్వక్చక్షుర్ద్విహ్వప్రూణ శ్రోత్రేంద్రియములలో నే యొక్క యింద్రియము విషయముమీదికి ప్రసరించినను మానవుని ప్రజ్ఞ జారిపోవును. నీళ్ళుగల తిత్తికి చిల్లులుపడుచో ఆ చిల్లులున్న చోటునగల నీరేకాక తిత్తిలోని నీరంతయు కారిపోవును. అట్లే ఒక యింద్రియమునుండి ప్రజ్ఞ జారుచో మానవుడు తత్త్వజ్ఞానరహితు డగును.

వశే కృత్వేంద్రియగ్రామం సంయమ్యచ మనస్తథా
సర్వాన్ సంపాదయే దర్థానక్షిణ్యన్ యోగతస్తమమ్. (2-100)

ఇంద్రియములను స్వాధీనము చేసికొని మనస్సును కూడ నిగ్రహించుకొనువాడును శాపాయముచేత శరీరమును పీడించుకొననివాడును సర్వపురుషార్థములను సాధించుకొనవచ్చును.

కావున మానవుడు మనస్సును, వాక్కును, శరీరమును విచ్ఛల విడిగా పోనీయరాదు. వానిని అణచిపెట్టి ధర్మమార్గములో నడుపుకొనవలయును. ఎవ డిట్లు మనోదండమును, వాగ్దండమును, కాయదండమును గలిగి వానిని శిక్షించుకొనునో వాడు త్రిదండియని చెప్పబడును. అతడు కామక్రోధములను జయించి మోక్షార్హతను పొందును.

వాగ్దండో ఒధ మనోదండః కాయదండస్తథైవచ
యస్మైతే నిహితాబుద్ధౌ త్రిదండితి స ఉచ్యతే. (11-10)

వేదాభ్యాసస్తపోజ్ఞాన మింద్రియాణాం చ సంయమః
అహంసా గురుసేవాచ నిఃక్రేయసకరం పరమ్. (12-83)

వేదాభ్యాసము, తపస్సు, జ్ఞానము, ఇంద్రియనిగ్రహము, అహంస గురుసేవ - ఇవి మోక్షము నొసంగును.

సర్వేషా మపి చైతేషా నూత్నజ్ఞానం పరం స్మృతమ్
తద్భగ్రం సర్వవిద్యానాం ప్రాప్యతే హ్యమృతం తతః. (6-88)

ఈ యన్నింటిలోను ఆత్మజ్ఞానము గొప్పది. దానివలన అమృతత్వము లభించును. అది సర్వవిద్యలలోను శ్రేష్ఠము.

నిత్యనైమిత్తిక కర్మలు

బ్రాహ్మముహూర్తమందు నిద్రమండి లేవగానే ధర్మార్థములను గురించి యాలోచింపవలయును. (అనగా ధర్మమునకు విరుద్ధము కాని విధమున అర్థార్థమును గావించుట యెట్లో ధనముచే ధర్మము నెట్లాచరింపవలయునో ఆలోచింపవలయును.) మరియు ఏ వని చేయుటవలన నెంత అర్థము లభించునో యెంతధర్మము సంపాదించినట్లు గునో బాగుగా నాలోచించుకొని ధర్మార్థములకు సహాయపడని శరీరక్లేశకరములయిన పనులను విడుచుటకును ధర్మార్థముల యభివృద్ధికి సాయపడు పనులను గావించుకొనుటకును నిశ్చయించుకొనవలయును. మరియు నా సమయమున వేదతత్వార్థము నాలోచింపవలయును. (వేదము కర్మబ్రహ్మోభయాత్మకము కావున వరమాత్మతత్త్వమును గురించియు, ధర్మతత్త్వమును గురించియు నాలోచింపవలయును.)

బ్రాహ్మముహూర్తే బుద్ధ్యేత ధర్మార్థా చానుచింతయేత్
కాయక్లేశాంశ్చ తన్మూలాన్ వేదతత్త్వార్థ మేవచ. (4-12)

ఇట్లు ఆత్మతత్త్వమును గురించియు, ధర్మమును గురించియు కొంత చింతించిన పిమ్మటనే నిత్యకర్మానుష్ఠానము లోనికిని, పిమ్మట సమస్త వ్యవహారములలోనికిని దిగవలయు ననుటచే ఆత్మసాధన లక్ష్యమనపొయిగా హృదయములో నుండవలయునని స్పష్టమగుచున్నది.

జ్ఞానవైరాగ్యములకు ప్రతిబంధకమైన అంతఃకరణమాలిన్యమును జ్ఞానముచేయు శక్తి నిత్యకర్మానుష్ఠానమునకు గలదు. స్నానము, సంధ్య, జపము, హోమము, బ్రహ్మయజ్ఞము, దేవపూజ, ఆతిథ్యము వైశ్యదేవము అనునవి నిత్యకర్మలు.

తలిదండ్రులనుండి జన్మతోనే సంక్రమించు బీజసంబంధమైనట్టియు గర్భసంబంధమైనట్టియు పాపము, గర్భాధాన, పుంసవన, సేమంతోన్నయన, జాతకర్మ, నామకరణాన్నప్రాశ నోపనయన, వేదప్రత, గోదాన, స్నాతక, వివాహము లనెడు సంస్కారములచేత బోగొట్టుకొనదగినది.

గార్హస్థ్యే ర్హోమై ర్జాతకర్మ చౌడమౌంజీ నిబంధనైః
బైజికం గార్భికం చైవో ద్విజానా మవమృత్యుతే. (5-27)

వేదాధ్యయనముచేతను, వ్రతములచేతను, హోమములచేతను, తైత్తిరీయాఖ్యవ్రతముచేతను, బ్రహ్మచర్యములో దేవర్షి పితృతర్పణాత్మకమైన యజ్ఞముచేతను, గృహస్థాశ్రమములో పుత్రోత్పాదనముచేతను, వంచమహాయజ్ఞములచేతను, జ్యోతిష్సోమాది క్రతువులచేతను ఈ శరరీము (అందలి యాత్మ) బ్రహ్మప్రాప్తికి అర్హతకలది యగుచున్నది.

ఏకాదశ్యాదితిథుల గ్రహణాది సమయములలోను ఆచరింపదగిన కర్మలును, పితృకర్మలును నైమిత్తికములే యైనను అవశ్యాచరణీయములుగా చెప్పబడినవి. దైవకార్య పితృకార్యములకు సంఘర్షణమువచ్చినపుడు ద్విజులు పితృకార్యమునకే అగ్రస్థానము నీయవలయునని మనువు చెప్పుచున్నాడు.

దేవకార్యా ద్విజాతినాం పితృకార్యం విశిష్యతే. (2-203)

శ్రేయస్కారము లైనవారు నిత్యనైమిత్తిక కర్మలను క్రద్ధతో నాచరించుచో వ్రత్యవాయ నివారణమే కాక పాపక్షయముకూడ కల్గును.

ఈ గ్రంథములో ఆచారవ్రకరణములో తెలుపబడిన ఆహారశుద్ధి మున్నగు సంశయములకూడ అంతఃకరణశుద్ధిని కల్గించుటద్వారా ఆధ్యాత్మిక విశాసమునకు తోడ్పడకలవు. అట్టి సమాజ వ్యవస్థావ్రకరణములో తెలుపబడిన గురుసేవాది ధర్మములు చిత్తమున కుత్తేజము కల్గించును.

తమ తమ వర్ణములకుమ, ఆశ్రమములకును విహితములైన కర్మలను నిష్కామముగా ఆచరించువారు పరమవదమును పొందుట కర్హులగుదురు. (వర్ణాశ్రమ ధర్మములను గూర్చి కొంత విపుల వివారమును నా “హిందూమతము”లో గావించినాను. కావున నిట నా వ్రసంగమును విడచినాను.

సత్యము

అసత్యము అత్మద్రోహము. సత్యప్రాముఖ్యమును తెల్పు నిక్రింది శ్లోకములో అత్మన్ శబ్దప్రయోగము గమనింప దగినది.

యోఽన్యథా సంత మాత్మాన మన్యథా సత్పుణాషతే

స పాపకృత్త మోలోకేస్తేన ఆత్మావహరకః. (4-255)

అసత్యమాడువాడు తన మనస్సేరితిగా నున్నదో యా రీతిగాకాక మరొకరీతిగా తన యాత్మను పైకి రానిచ్చుచున్నాడు. అసత్యముచే నితరులను మోసగించితిని వాడు తలచుచున్నాడు. కాని యధార్థముగా తన యాత్మను తానే అవహరించుచున్నాడు. కనుక వాడు పాపులలోనెల్ల పాపాత్ముడు.

వాచ్యర్థా నిహితా స్సర్వే వాఙ్మాలా వాగ్వినిస్సృతాః

తాం తు యస్తేన యే ద్వాచం స సర్వస్త్వీయ కృన్నరః.

(4-256)

అన్ని వస్తువులును శబ్దములయందే యున్నవి; శబ్దములే మూలముగా కలవి; శబ్దముల నుండియే వెల్లడి యగుచున్నవి. అట్టి వాక్కు నెవడు అవహరించునో (అసత్యముగా వల్లునో) వాడు అన్నివిధములైన దొంగతనమును చేసినవా డగును.

ధనశుద్ధి

అన్నశుద్ధి కేవలము బ్రాహ్మశ్రావముమీదనే యాధారపడియుండదు. అన్నమే కాదు; మన మనుభవించు సమస్త వస్తువులును దోషరహితములుగా నుండవలయునన్నచో నవి న్యాయమార్గముతో సంపాదించబడియుండవలయును. అన్యాయముగా సంపాదించబడిన ధనముతో అనుభవించబడు అన్నాదులు అంతఃకరణమునకు మాలిన్యమును గల్గించును. పాపము పోవుటకై ఎవరైనను దానము చేయుగా వచ్చిన ధనమునకు కూడ నీ పాపము అంటుకొనియుండును. అట్టి అన్యాయ ధనమును దరికి రానియరాదు. ఒకవేళ తెలియక రానిచ్చుచో తెలియగానే విడిచిపెట్టవలయును. కొంత అనుభవించబడిన తర్వాత తెలిసినచో జవముచేతను తవస్సుచేతను అంతఃకరణశుద్ధిని గావించుకొనవలయును.

యద్ధర్మితే నార్థయంతి కర్మణా బ్రాహ్మణా ధనమ్

తస్యోన్నయే శుద్ధ్యన్తి జప్యేన తవస్రై వచ.

(1-193)

దానము చేయబడినను పాపాత్ముని ధనమును గ్రహింపరాదు. దాతయొక్క పాపములు దత్తద్రవ్యముద్వారా ప్రతిగ్రహితకు సంక్రమించును. రాజైనను సరియే బుద్ధుడును, పాపియునైనచో అతని ధనమును గ్రహింపరాదు.

యో రాజ్ఞః ప్రతిగృహ్లాతి లుబ్ధస్యో చ్ఛాత్రవర్తినః
స పర్యాయేణ యాతీమాన్ నరకానేక వింశతిమ్. (4-87)

సాధారణముగా కూడ ప్రతిగ్రహము పాపజనకము. విద్యాతపస్సుల చేతనే యీ పాపము పోగలదు. విద్యాతపస్సులు లేనివాడు ప్రతిగ్రహము చేయుచో రాతిపడవ నెక్కినవానివలె మునిగిపోవును.

అతపాస్త్యవ ధీయానః ప్రతిగ్రహరుచి ర్ద్విజః
అంభస్యశ్మష్ణ వే నేవ తే నై వసహ మజ్ఞతి. (4-190)

బ్రాహ్మణునకు ప్రతిగ్రహాధికార మున్నను విద్యాతపస్సులులేనిచో ప్రతిగ్రహము పాపజనక మగును. విద్యాతపస్సు లున్నవాడుకూడ ప్రతిగ్రహమువలన తేజస్సును కోల్పోవును.

ప్రతిగ్రహ సమర్థోపి ప్రసంగం తత్ర వర్ణయేత్
ప్రతిగ్రహేణ హ్యస్యాశు బ్రాహ్మాంతేజః ప్రణశ్యతి. (4-186)

కావున సమర్థుడైన వాడుకూడ ప్రతిగ్రహము చేయుకుండుట మేలు.

హృదయ మార్గము

మెత్తని స్వభావమును ఇంద్రియ నిగ్రహమును దాత్పత్యమును శక్తి, దృఢవ్రతుడయి క్రూరులతో స్నేహము చేయక ఎవరికిని హింస గావించక యుండు మానవుడు స్వర్గమును జయించును.

దృఢకారి మృదుద్ధాంతః క్రూరాచారైర సంపనన్
అహింసోద్ధమ దానాఖ్యాం జయేత్స్వర్గం తథా వ్రత. (4-46)

పరలోకము లేదను ఋద్ధిని, వేదనిందను, దేవతాదూషణమును, ద్వేషమును, దంభమును, దురభిమానమును, కోపమును, క్రూరత్వమును విడిచిపెట్టవలయును.

నాస్తి క్యం వేదనిందాం చ దేవతానాం చ కుస్సనమ్
ద్యేషం దంభం చ మానం చ క్రోధం తైక్ష్యం చ సర్గయేత్.

(4-163)

వేదాభ్యాసము

వేద మేవాభ్యసేన్నిత్యం యథాకాల మతంద్రితః
తం హ్యస్యాహుః పరం ధర్మ ముపధర్మోఽన్య శాచ్యతే.

(4-147)

బ్రాహ్మణుడు నిత్యము వేదాభ్యాసము చేయుచుండవలయును. ముఖ్యముగా అవసరమునకు తగినట్లు శ్రేయోహేతుకములయిన మంత్రములను జపించుచుండవలయును. ఇదియే బ్రాహ్మణునకు సర్వోశ్చిష్టమైన ధర్మము. మిగిలిన ధర్మమంతయు దీనికి లోబడినదే.

వేదాభ్యాసేవ సతతం శౌచేన తవనైవచ

అద్రోహేణ చ భూతానాం జాతిం స్మరతి పౌర్వికిమ్. (4-148)

బ్రాహ్మణుడు వేదాభ్యాసము చేయుటచేతను, శుచిగా నుండుట చేతను, తవస్సు చేయుటచేతను, ఏ ప్రాణికిని ద్రోహము చేయకుండుట చేతను పూర్వజన్మ జ్ఞానమును పొందగల్గును.

పౌర్వికిం సంస్మరన్ జాతిం బ్రహ్మైవా భ్యసతే పునః

బ్రహ్మభ్యాసేన చాజస్ర మనంతం సుఖమశ్నుతే. (4-149)

పూర్వజన్మను స్మరించుటవలన సంసారమందు రోతపుట్టి మోక్షమును కోరి తిరిగి వేదాధ్యయనమునే చేయును. నిరంతరము వేదాభ్యాసము చేయుటవలన మోక్షానందమును పొందును.

ఇట్లు వేదాభ్యాస మొక గొప్ప యాధ్యాత్మిక సాధనముగా పేర్కొనబడినది.

యతై ధస్తేజసా వహ్నిః ప్రాప్తం నిర్దహతి క్షదాత్

తథా జ్ఞానాగ్నినా పాపం శవ్యం దహతి వేదవిత్. (4-124)

అగ్ని యే రీతిగా కణ్ణపుల్లలను తగులబెట్టునో యట్లే వేదపదుదు పాపమును జ్ఞానాగ్నిచేత తగులబెట్టును.

ప్రాయశ్చిత్తములు

పాపము చేసినవాడు తనపాపము నితరులకు చెప్పుకొనుటచేతను, పశ్చాత్తాప పడుటచేతను, ఉగ్రతపస్సుచేతను లేదా గాయత్ర్యాది మహామంత్ర జపముచేతను, దానముచేతను పరిశుద్ధి నొందును.

యథా యథా సరో ధర్మం స్వయంకృత్వానుభవతే
తథా తథా త్వచేవాహిస్తే నాధర్మేణ ముచ్యతే. (11-228)

సరుడు తాను చేసిన అధర్మము నెంతగా చెప్పుకొనునో అంతగా వాడు పాపము కుటుసముచేత విడువబడునట్లు ఆ యధర్మముచేత విడువబడును.

కృత్వా పాపం హి సంతప్య తస్మా త్పాపా త్ప్రముచ్యతే
నైవం కుర్యాం పునరితి నివృత్త్యాపూయతే తు సః. (11-230)

పాపముచేత పశ్చాత్తాపపడువాడు ఆ పాపమునుండి విముక్తుడగును. “ఇత నెన్నడును ఇట్లు చేయును” అని నిశ్చయించుకొని యాతడు పాపమునుండి మరలి వదిలిత్రు డగును.

ఏవం సంచింత్య మనసా ప్రేతకర్మ ఫలోదయమ్
మనోవాజ్ఞార్తి భిర్నిత్యం శుభం న కర్మసమాచరేత్. (11-231)

ఈ రీతిగా మానవుడు తాను చేయు ఫలమును గూర్చి విచారించి మనోవాక్కాయములచేత నెల్లప్పుడును శుభకర్మనే ఆచరింపవలయును.

అజ్ఞానాద్యది వాజ్ఞానా త్కృత్వా కర్మ విగర్హితమ్
తస్మా ద్విముక్తి మన్విచ్ఛన్ ద్వితీయం న సమాచరేత్. (11-232)

తెలిసికాని, తెలియకకాని చెడ్డపనిని చేసినవాడు దానినుండి విముక్తిని పొందగోరునో తిరిగి అట్టి పనిని చేయకూడదు. ప్రాయశ్చిత్తము చేసికొనవచ్చును కదా యని పాపము నాచరించుట గర్హితము.

పాపాపనోదనమునకును అంతఃకరణశుద్ధికిని మనుస్మృతిలో బహు విధములైన ప్రాయశ్చిత్తములు చెప్పబడినవి. అందు కృత్యసాంతవన మొకటి.

గోమూత్రం గోమయం క్షీరం దధి సర్పిః కుశోదకమ్
ఏకరాత్రోపవాసశ్చ కృత్యం సాంతవనం స్మృతమ్. 11-212

గోమూత్రము, గోమయము, గోక్షీరము, గోదధి, గోఘృతము, కుశోదకము కలిపి లోపలకు తీసికొనవలయును. అనాడు మరేమియు తినరాదు. మరునాడు పూర్తిగా నుపవాసము చేయవలయును.

ప్రాణావధిక ప్రాయశ్చిత్తములు కొన్ని కలివు. వ్యాహృతులతోను ఓంకారముతోను కూడుకొన్న పదునారు ప్రాణాయామములను నెఱ దిన ములు నిత్యము చేయుచో మహదోషములు కూడ పోవును.

సవ్యాహృతి ప్రణవకాః ప్రాణాయామాస్తు షోడశ
అపి భూణహణం మాసాత్పునస్త్యహరహః కృతాః. (11-248)

తాను చేసిన పాపములను పైకి చెప్పటచేతను, పశ్చాత్తాపపడుట చేతను, తపస్సుచేతను, వేదవఠనముచేతను, దానముచేతను పాపమోచ నము కలుగును.

ఖ్యావనేనాను తాపేన తపసా ౭ధ్యయనేనచ
పాపకృన్ముచ్యతే పాపాత్ తథా దానేన చావది. (11-227)

అహింస

ఆధ్యాత్మిక సాధనములలో ముఖ్యమైనది అహింస. సన్యాసి సర్వమును పరిత్యజించినను అహింసావ్రతమును మాత్రము పరిత్యజించరాదని చెప్పబడినది.

ఇంద్రియాణాం నిరోధేన రాగ ద్వేష క్షయేణ చ
అహింసయా చ భూతానా మమృతత్వాయ కల్పతే. (6-60)

ఇంద్రియ నిగ్రహముచేతను, రాగద్వేష పరిత్యాగముచేతను, సర్వభూతములపట్లను అహింస నవలంబించుటచేతను అమృతత్వము సాధ్యమగును.

యో బంధన వధక్లేశాన్ ప్రాణినాం న చికిర్షతి
స సర్వస్య హితప్రేక్షుః సుఖ మత్యంత మక్నుతే. (5-46)

ఎవడు ప్రాణులను వధించుటకుగాని, బంధించుటకుగాని, బాధ పెట్టుటకు కాని యిష్టపడడో, యెవ డెల్లప్రాణులకును హితము కోరునో వాడు అనంతమైన (మోక్ష) సుఖమును పొందును.

ఆహారము కొఱకుగూడ ప్రాణులను హింసింపకూడదు.

అనుమన్నా విశసితా నిహంతా క్రయవిక్రయా
సంస్కర్తా దోషహర్తావ భాదకచ్ఛేతి ఘాతుకాః. (5-51)

మాంసమును తినువాడు, పెట్టినవారు, వండినవాడు, అమ్మిన వాడు, ప్రాణిని చంపినవాడు, అవయవములను విడదీసినవాడు, అనుమ తించినవాడు అందరును చంపినట్లే.

యో హింసయే చాత్మికానాం సాధనము

స జీవంశ్చ

హింసమ గ

కాని) తను సుఖముకొఱకు వాంఛించువారు జీవన్ముతులని చెప్పదగిన వారు. అట్టి వారికి ఇహపరములలో సుఖ ముండదు. అత్మరక్షణ పర రక్షణముల కొఱకు శస్త్రము తీయుట దోషము కాదని మనువు చెప్పి యున్నాడు. (8-349, 350)

అహింసయేంద్రియాసంగై రై వదికైశ్చైవ కర్మభిః
తపశ్చరణైశ్చోగైః సాధయన్తి హ తత్పదమ్. (8-75)

అహింసచేతను, విషయసంగ పరిత్యాగముచేతను, వైదికకర్మల చేతను, ఉగ్రతపస్సులచేతను బ్రహ్మపదమును చెందుదురు.

సర్వధర్మములలోను సత్కాహింసలకు మనువు అగ్రస్థానమునిచ్చుచున్నాడని ఇదివఱకు చూచియుండిమి. “హింసలేకుండా బ్రతుకగలమా? నడచునపుడు క్రిమికీటకాదులు చనిపోవుట లేదా? శాకములలో ప్రాణము లేదా?” ఇత్యాది తర్కములకు మనుస్మృతిలో సమాధానము కలదు. ఈ ప్రశ్నలకు వెనుకనున్న భావము “ఈ హింసను చేయుచున్నపుడూ హింస నెందులకు చేయరాదు?” అనునది. మనువు చెప్పిన దేమన:- పరపీడనము నెంత తక్కువగా చేసిన నంత మంచిది. బొత్తిగా చేయకుండుట సర్వోత్తమము.

అద్రోహిదైవ భూతానా మల్పద్రోహిణవా పునః. (4-2)

(వృత్తిసంపాదనపరముగా చెప్పబడిన యీ యంశము ఇతరవిషయములకు కూడ వర్తించును.)

కావున ధార్మికు డెప్పుడును “ఇంతకంటె తక్కువహింస సాధ్యము కాదా?” యను నాలోచనములో నుండవలయునే కాని “కొంత హింస అనివార్యముగా జరుగుచున్నందున మరికొంత హింసను ఎందుకుచేయకూడదు?” అను నాలోచన చేయరాదు.

గాయత్రీజపము

గాయత్రి మూడు వేదముల సారము. ఓంకారముతోడను, భూః, భువః, సువః - అను వ్యాహృతులతోడను గూడిన గాయత్రిని సంధ్యా సమయములో జపించు విప్రుడు మూడు వేదములను అధ్యయనము చేసిన పుణ్యమును పొందును. ఇట్లు జపము చేయనివాడు వేదాధ్యయనము చేసియున్నను అధ్యయనఫలమును పొందడు. అధ్యయనము చేయనివాడు కూడ నిట్టి జపమువలన మహాపుణ్యము పొందును.

ఏతదక్షర మేతాం చ జపన్ వ్యాహృతి పూర్వికామ్
సంధ్యయో ర్వేదవిద్విత్రో వేదపుణ్యేన యుజ్యతే. (2-78)

సంధ్యాసమయములలోనే కాక ఇతర సమయములలో కూడ గాయత్రిని నదీతీరమునను, అరణ్యములలోను వేయి పర్యాయములు జపించువాడు కుటుంబముచేత పాము విడువబడునట్లు పాపముచేత విడువబడును.

సహస్రకృత్యస్త్వభ్యస్య బహి రేతత్త్రికం ద్విజః
మహతో ఒపేన సోమాసాత్ త్వచేవాహి ర్విముచ్యతే. (2-79)

యో ఒధీయతే ఒహన్యహన్యేతాం త్రీణిఃక్షాణ్య తంద్రితః
స బ్రహ్మ వరమభ్యేతి వాయుభూతః ఖమూర్తిమాన్. (2-82)

ఎవడు గాయత్రీ మంత్రమును అశ్రద్ధలేనివాడై మూడు సంవత్సరములు ప్రతిదినము జపించుచునే యుండునో వాడు వాయువునలే సర్వత్ర సంచరించు శక్తిగలవాడై బ్రహ్మయే యగును.

ఏకాక్షరం పరం బ్రహ్మ ప్రాణాయామాః పరం తపః
సావిత్త్రాస్తు పరం నాస్తి మౌనాత్పత్యం విశిష్యతే. (2-83)

ఓంకారము పరబ్రహ్మప్రాప్తి సాధనము, ప్రణవవ్యాహృతి శిరస్సులను గలిగిన త్రిరావృత్తి గాయత్రితో కూడిన ప్రాణాయామములే మహోతపస్సు. గాయత్రికంటె గొప్పమంత్రము లేదు.

జపవిశేషములు

విధియజ్ఞా జపయజ్ఞో విశిష్టో దశభిర్గుణైః

ఉపాంతుస్యా చ్చతగుణః సాహస్రో మానసః స్మృతః. (2-85)

దర్శపూర్ణమాసాది యజ్ఞములకంటె జపము పదిరెట్లు గొప్పది. ఆ జపములోను పైకి నుచ్చరింపబడు జపముకంటె ప్రక్కనున్నవానికి కూడ వినబడనట్లు చేయబడు ఉపాంతుజపము నూరురెట్లు గొప్పది. ఉపాంతువుకంటెను పెదవులు, జిహ్వ కదలకుండునట్లు చేయబడు మానసజపము పేయిరెట్లు గొప్పది. (అయినను మానసజపము చేయుశక్తి గలుగు వానికి వాచికమును విధువరాదు.) ఈ జపవిశేషములుకూడ యజ్ఞములే.

జప్యే నై వతు సరిసిధ్యే ద్రాహ్మణో నాత్ర సంశయః

కుర్యాదన్యన్న వా కుర్యాన్నైత్రో బ్రాహ్మణ ఉచ్యతే. (2-87)

బ్రాహ్మణుడు యాగములు మున్నగువానిని చేయకపోయినను జపముచేతనే మోక్షార్హతను పొందును. యాగములో పశుహింసయున్నది కాని జపములో నదికూడ లేదు. కావున యాగముకంటె జపము విశేషము

గలది. యాగము కూడ వేదవిహిత మగుటచే దానిని నిషేధించుట సంభవింపదు. “నహి నిందాన్యాయము”గా నివట జవముయొక్క ప్రాశస్త్యము చెప్పబడినది. ఇవట యాగనింద ఉద్దేశింపబడలేదు.

కామము

అత్మకల్యాణమునకు ప్రబల ప్రతిబంధకమైన కామము సర్వభాజ్యాజ్యము; కాని యన్యుత జడదుఃఖాత్మకమైన సంసారమునుండి సచ్చిదానంగ స్వరూపమైన పరమాత్మను హిందవలయునను కోరికయు తత్పిత్తికై వేదోక్తసాధనముల నవలంబింపవలయు నను వాంఛయు మాత్రము జ్యాజ్యములు కావు.

కామాత్మతా న ప్రశస్తా నచై వేహస్త్వ కామతా

కామ్యాహి వేదాధిగమః కర్మయోగశ్చ వైదికః (2-2)

కోరికలను గల్గియుండుట మంచిదికాదు. కాని బొత్తిగా కామము లను వీడుట యనునది యుండదు. వేదమును నేర్పుట, వేదానుసారము ప్రవర్తించుటకూడ కోరికకు సంబంధించినవే; కాని యట్టి కోరికలు నిషిద్ధములు కావు. వేదోక్తకర్మ నిష్కామముగా నాచరింపబడుచో నది చిత్తశుద్ధిద్వారా మోక్షహేతు మగును. కావున నట్టి కర్మయోగము కూడ కామ విషయికమే యనుకోని వదలరాదు.

దానము

యత్కించదపి దాతవ్యం యాచితే నానసూయయా

వ్యుత్పత్వ్యతే హి తత్పాత్రం యత్తారయతి సర్వతః. (4-28)

వచ్చి యడిగినవానికి అంతో యింతో యిచ్చి తీరవలయును. దానమునందు అభ్యాసము గలవానికి ఎప్పటికైనను సంసారమునుండి తరింపజేయగల పుణ్యాత్ముడు ప్రతిగ్రహితగా లభింపగలడు.

సర్వేషా మేవ దానానాం బ్రహ్మదానం విశిష్యతే

వార్యన్నగో మహివాన స్త్రిలకాంచన సర్పిషామ్. (4-29)

గో భూదానాదు లన్నిటికంటెను వేదదానము (వేదాభ్యాసము) గొప్పది.

ఇతరుల మెప్పుకొరకు చెప్పుకొనుటవలన దానఫలము తగ్గిపోవును
యజ్ఞోఽన్యతేన క్షరతి తపః క్షరతి విస్మయాత్
ఆయుర్విప్రప్రాపరాధేన దానం చ పరికిర్తనాత్. (4-237)

అసత్య మాడుటచే యజ్ఞముచేసిన ఫలము తగ్గిపోవును; “ఎంత
తపస్సు చేసినాను!” అని తన తపస్సువట్ల తానే ఆశ్చర్యపడుచో తపః
ఫలము తగ్గును. విప్రులను నిందించుటవలన ఆయువు తగ్గును; చేసిన
దానము గొప్పకొఱకు చెప్పుకొనుటవలన దానఫలము తగ్గును. దానమును
శ్రద్ధతోను, గౌరవముతోను చేయవలయును.

యోఽర్చితం వ్రతిగృహ్లాతి దదార్చిత మేవచ
తావుభౌగచ్ఛతః స్వర్గం నరకం తు వివర్యయే. (4-235)

వ్రతిగ్రహితను పూజించుచునే దానము చేయవలయును. అట్లు
చేయబడిన దానమునే గ్రహింపవలయును. వ్రతిగ్రహితపట్ల గౌరవ రహి
తముగా దానము చేసినవాడును, ఆ దానమును వట్టినవాడును గూడ
నరకమున కేగెదరు.

సక్రమముగా చేయబడిన దానమునకు దాతయొక్క సంకల్పము
ననుసరించి ఫల ముండును.

యేనయేన తు భావేన యదద్దానం వ్రయచ్ఛతి
తత్తత్తేనైవ భావేన ప్రాప్నోతి వ్రతిపూజితః. (4-234)

స్వర్గము కావలయునను కోరికతో దానము చేసినవానికి స్వర్గ
ఫలమే వచ్చును. అన్నసమృద్ధిని కోరి దానము చేసినవాని కదియే
లిభించును. మోక్షమునే కోరి దానము చేయువానికి మోక్షార్హతయే
కలుగును.

తపస్సు

ఆధ్యాత్మిక బలము నొసగగల వానిలో తపస్సు శ్రేష్ఠమైనది.
అసాధ్యములన్నియు తపస్సువలన సాధ్యము అగును.

యద్దుస్తరం యద్దురావం యద్దుర్గం యచ్ఛ దుష్కరమ్.
సర్వం తు తవసాసాధ్యం తపో హి దురతిక్రమమ్. (11-238)

ఏది దాట శక్యముకానిదో, యేది హింద శక్యముకానిదో, యేది ప్రకాశింప శక్యముకానిదో, యేది చేయ శక్యముకానిదో అదియంతయు తవస్సుచేత సాధింపబడును. తవస్సు నేదియు మించజాలదు.

కావున చిత్తశాంతిని, వైరాగ్యమును, మోక్షమునుకోరు మునులు తవస్సుచేయుట కాంచనగును. కామ్యములుకూడ తవస్సుచే సాధింప బడగలవు. సాధారణములయిన తవస్సులలో చాంద్రాయణవ్రత మొకటి. తాను తిను ఆహారము పదునాలుగు కలశములగుచో, మాసములో కృష్ణ వ్రతవిప్రులు మొదలు 14 దినములు దినమున కొక ముద్దచొప్పున తగ్గించుచు అమావాస్యవాడు గంజి త్రాగి రెండవపక్షమున క్రమముగా దినమున కొక ముద్దచొప్పున ఆహారమును హెచ్చుచేయుచు పౌర్ణమినాడు తిరిగి గంజిమాత్రమే తీసికొనవలయును.

ఇట్టి తవస్సులు అంతఃకరణమును నిర్మల మొనరించి ఆత్మవికాసమును గల్గించి ఉపనిషదర్థమును వ్రత్యక్షజ్ఞానగోచరము గావించును.

భక్తిమార్గము

సంధ్యానందన జవహోమాదులు కర్మలేయైనను భక్తికి సంబంధించినవి కావు. అవియు నీశ్వరాధన వద్దకులే. అదికాక కేవలము భక్తివద్దతికూడ మనువునకు సమ్మతమే. సృష్టిస్థితిలయములకు పరమేశ్వరుడే కారణమనియు, పరమేశ్వర సంకల్పానుసారమే సర్వము నడచుచున్నదనియు మనువు వ్రథమాధ్యాయములో విపులముగా చెప్పియున్నాడు. భక్తిమార్గములో ప్రముఖస్థానము పొందిన దేవతావిగ్రహారాధనము కూడ మనువునకు సమ్మతము. పర్వదినములలో దేవాలయముల కేగి దేవతాదర్శనము చేసికొనవలయునని చెప్పబడినది.

దైవతాన్యభిగచ్ఛేత్తు థార్మికాంశ్చ ద్విజోత్తమాన్
ఈశ్వరం చైవ రక్షార్థం గురూనేవచ సర్వస. (4-153)

పర్వదినములలో దైవతములను, థార్మిక బ్రాహ్మణులను, గురువులను, రాజును దర్శించి తనకు క్షేమమును సంపాదించుకొనవలయును.

దేవతావిగ్రహములకు కానుక అర్పించు పద్ధతికూడ మనుస్మృతిలో కన్పట్టుచున్నది. దేవాలయాదులలో దేవతల కర్పింపబడిన ధనమును హరించువాడు పాపాత్ముడని చెప్పబడినది.

దేవస్వం బ్రాహ్మణస్వం వా లోభే నోపహిసంతి యః
స పాపాత్మా వరంలోకే గృభ్రోచ్చిష్టేవ జీవతి. (11-26)

దేవాలయములలో దేవునకు నువర్ణాది దానముకూడ కొన్నిసందర్భములలో విధింపబడినది (7-20), దేవతానింద నిషేధింపబడినది.

నాస్తిక్యం వేదనిందాం చ దేవతానాం చ కుత్సనమ్
ద్వేషం దంభం చ మానం చ క్రోధం తైక్ష్ణ్యం చ పర్షయేత్.
(4-163)

వరలోకము లేదను భావమును హిందరాదు. వేదమును నిందింపరాదు; దేవతలను దూషింపరాదు; ద్వేషమును, దంభమును, దురభిమానమును, కోపమును, ఇతరులపై మండిపడుటను విడిచి పెట్టవలయును.

ఇట్లు మనుస్మృతి ప్రధానముగా కర్మమార్గ ప్రతిపాదకమేయైనను అందందు వికీర్ణములై యున్న భక్తివిధాయక వచనములు భక్తిమార్గము యొక్క శ్రేయస్సాధనత్వమును నిరూపించుచున్నవి.

యమములు - నియమములు

త్రికరణశుద్ధమయిన బ్రహ్మచర్యము, దయ, శీతోష్ణాదులను నిందావమానాదులను ఓర్పుకొను శక్తి (క్షాంతి), వరమేశ్వర భ్యాసము, సత్యము, ఆర్థవము (కౌటిల్యము లేకుండుట), అహింస, ఇతరుల సొత్తు నపహరింపకుండుట, మధురముగా మాట్లాడుట, ప్రవర్తించుట, ఇంద్రియ నిగ్రహము - ఇవి యమము అనబడును.

స్నానము, మౌనము, ఉపవాసము, యాగము చేయుట, పితృభ్యాసము, బ్రహ్మచర్యము, గురుశుశ్రూష, శౌచము, కోపము లేకుండుట, కర్తవ్యములపట్ల విమరపాటు లేకుండుట - ఇవి నియమము అనబడును.

[ఈ నియమములు యాజ్ఞవల్క్య స్మృతిలో (2-312, 3-133) పేర్కొనబడినవి.

బ్రహ్మచర్యం దయాజ్ఞాంతి ర్ధ్యానం సత్య మకల్మషా
అహింసా ఽస్త్రైయ మాధుర్యే దనుశ్చేతియమాః స్మృతాః.
స్నానం మౌనోపవాసేజ్ఞా స్వాధ్యాయోవస్త నిగ్రహాః
నియమా గురుశ్రుషా శౌచా క్రోధా త్రమాదతాః.]

యమములు నియమములు కూడ నాచిరింప దగినవే యనియు,
నియమములకంటె యమములు ముఖ్యము అనియు, నియమములను
పాటించినను యమములను పాటించనిచో మానవుడు పతితు డగు
ననియు మనువు చెప్పుచున్నాడు.

యమాన్ సేవేత సతతం ననిత్యం నియమాన్ బుధః

యమాన్ పతత్య కుర్వాణో నియమాన్ కేవలాన్ భజన్. (4-204)

మమస్మృతి వ్యాఖ్యాతయైన భల్లూకభట్టి సందర్భమున నొక
యుదాహరణము నిచ్చియున్నాడు. “స్నానము, అహింస - అను నీ
రెండింటిలో దేనినో యొకదానిని వదలుకొనవలసిన సందర్భమువచ్చునో
స్నానమునే వదలుకొనవలయును కాని అహింసను వదలుకొనరాదు”
అని యాతడు చెప్పియున్నాడు. స్నానము నియమములోనిది; అహింస
యమములోనిది.

యోగాభ్యాసము

మనువు నిర్దేశించిన ఆధ్యాత్మికసాధనలలో యోగాభ్యాస మొకటి.

దహ్యస్తే ధ్మాయమానానాం ధాతువాం హి యథా మలాః

తథేంద్రియాణాం దహ్యస్తే దోషాః ప్రాణవ్య నిగ్రహత్. (6-1)

అగ్నిచే కాల్పబడుటవలన బంగారము మున్నగు ధాతువుల మాలి
న్యము పోవునట్లు ప్రాణాయామమువలన మనస్సుయొక్కయు చక్షురా
దీంద్రియముల యొక్కయు దోషములు పోవును.

ప్రాణాయామై ర్దహీ దోషాన్ ధారణాభిశ్చ కిల్బిషమ్
ప్రత్యాహరేణ సంసర్గాన్ ధ్యానేనా నీశ్వరాన్ గుణాన్.

ప్రాణాయామముచేత రాగద్వేషాది దోషములను పోగొట్టుకొనవలయును. మనస్సును పవిత్ర లక్ష్యమందు నిలబెట్టుటచేత పాపమును పోగొట్టుకొనవలయును. ప్రత్యాహరముచేత ఇంద్రియములను శబ్దాది విషయములనుండి వెనుకకు లాగి విషయసంపర్కములను నివారించుకొనవలయును. కామక్రోధాదిపరమేశ్వర వ్యతిరిక్తగుణములను పోగొట్టుకొనవలయును.

ఉచ్చావనేషు భూతేషు దుష్టేయా మకృతాత్మభిః

ధ్యానయోగేన సంపశ్యే ద్గతి మస్యాంతరాత్మనః. (6-73)

ఈ జీవునకు దేవాద్యుత్తమ జన్మలును, పశ్వాది నికృష్టజన్మలును ఎట్లు కలుచున్నవో తెలిసికొనుటకు హృదయసంస్కారము లేనివారు అసర్థులు; ధ్యానయోగము గలవారు సమర్థులు. ధ్యానముచే అట్టి జీవగతులను తెలిసికొన్నవాడు బ్రహ్మజ్ఞాననిష్ఠుడు కాదగును.

ఉపసంహరము

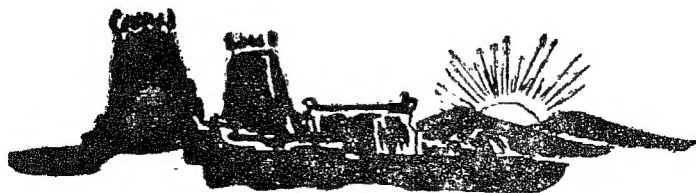
సమ్యగ్దర్శన సంపన్నః కర్మభి ర్నిర్ద్యతే

దర్శనేన విహీనస్తు సంసారం ప్రతిపద్యతే. (6-74)

బ్రహ్మసాక్షాత్కారము కల్గినవాడు కర్మలచేత బంధింపబడడు. (వాని సంబితకర్మ జ్ఞానముచే నశించును. అగామికర్మయు అణగిపోవునే కాని మొలక లెత్తదు. ప్రారబ్ధము కూడ దేహోపసానముతో ముగిసిపోవును.) వానికి తిరిగి జన్మలేదు. బ్రహ్మసాక్షాత్కారము కలుగనివాడు జననమరణరూప సంసారములోనే యుండును.

బ్రహ్మసాక్షాత్కారము గల్గుటకు పూర్వము అవశ్యముగా నుండదగిన చిత్తశుద్ధిని, వైరాగ్యమును గల్గించు కొన్ని సాధనము లీ ప్రకరణములో పేర్కొనబడినవి. మనుస్మృతిలో బ్రహ్మలక్షణములును, ఉత్తమ బ్రహ్మవిద్యాధికారి లక్షణములును, చరమసాధన స్వరూపమును కూడ

ఉదాత్తతైలిలో వర్ణింపబడియున్నవి. కాని యే తత్రప్రకరణోద్దేశము పూర్వసాధనములకు మాత్రము పరిమితమై యున్నది. ఈ సాధనల నవలంబించువాడు చివరివఱకును పోజాలకపోయినను, చేసిన సాధనము వ్యర్థము కాదు. ఉత్తరజన్మలలో నది ముందుకు సాగవచ్చును. అంతియే కాక ఈ సాధనలన్నియు పాపమును క్షయింపజేసి పుణ్యవృద్ధిని గావించున వగుటచే మోక్షమువరకు పోజాలని సాధకుడు కూడ దుఃఖములోను దుష్టజన్మలలోను పాపలోకములలోను పడకుండ ఉత్తమజన్మలను శుభలోకములనుపొంది శుభమార్గములోనే యుండుట సంభవించును. కేవల మోక్షగ్రంథము కాక ధర్మగ్రంథమగు మనుస్మృతిలో నీ సాధనలకు ప్రసంగ మీ రీతిగా నుపపన్నమగుచున్నది.

గ్రంథోపసంహరము

సంగ్రహముగాను స్పష్టముగాను వేదమతమును ప్రతిపాదించు గ్రంథములలో మనుస్మృతియు భగవద్గీతయు చాత్తమోత్తమములు. కర్తవ్యాంశములను తెలుపుటలో మనుస్మృతియు, ఆత్మానందపథమును నిరూపించుటలో భగవద్గీతయు విశేషప్రశస్తి నొందినవి. మనుస్మృతిలో ఆత్మానంద నిరూపణము లేకపోలేదు; అట్లే భగవద్గీతలో కర్తవ్యాంశ నిర్దేశమును లేకపోలేదు. ఈ రెండు గ్రంథములును పరస్పర తాత్పర్యపూరితములై కర్మబ్రహ్మనిరూపకమును స్వర్గావవర్గ ఫలకమునైన శ్రుత్యపదేశమును ప్రతిబింబింపజేయు నిర్మలదర్పణములుగా మన్నవి.

మానవ కల్యాణకారకములైన యే తద్గ్రంథద్వయ మహోపదేశములపట్ల హెచ్చుమందికి అభిరుచియు, వీనికి లోకములో విశేష వ్యాప్తియు గల్గుట నాకాక్షించుచు నే నిదివరకు “భగవద్గీతాప్రవేశము”ను ఇపుడి “ధర్మమంజరి”ని దిక్పదర్శకమాత్రములను రచించియున్నాను. 2884 శ్లోకములతో విరాజిల్లుచున్న మనుస్మృతి నుండి యవశ్యముగా మదాహరింపవలసిన శ్లోకములనుగూడ నెన్నిటితో విడచిపైచుట కొకకారణము ఇదివరకే ప్రకటించబడిన నా యితర గ్రంథములలో ఆ శ్లోకములు కాని, వాని తాత్పర్యము కాని యుల్లేఖింపబడియుండుట. ఈ గ్రంథములో మదాహరింపబడిన మనువచనములను వివరించుటలో పదానువాద భావానువాద తాత్పర్యనిర్దేశాది పద్ధతులలో నే యొక్కటియు సార్వత్రికముగా నుపకరింపదు; కావున నే పద్ధతి యెట కార్యకారియో యట నా పద్ధతి యవలంబింపబడినది.

క్వచిద్గిరా మాండ్రపదానువాదః

ర్వచిత్తు తాత్పర్యనివేదనం చ,

క్వచిత్తథా భావనిరూపణం చ

క్వచ్ఛి చ్చసంక్షేపత ఏవ సర్వమ్.

కవచి తస్య తంత్ర ప్రతిపాదనం స్యా
 ద్యథా చ మూలానుగుణం తథైవ,
 బహుప్రదేశేషు విశేషభావాః
 కుల్లూకభట్ట ప్రతిపాదితాశ్చ.

స్మృత్యంతరాఖ్యానజ సంస్కృతేస్తు
 వ్యాఖ్యానరూపేణ చ కించిదుక్తమ్,
 ఇత్థం మనోర్వార్గదిశం శుభాధ్యాం
 నిర్దిష్టమేవా ఒతకృతః ప్రయత్నః.

మనుకల్పతరో రేషా
 ధర్మప్రసవమంజరీ,
 స్వగంధేన నమాకృష్య
 మూలం నయతు పాఠకమ్.

